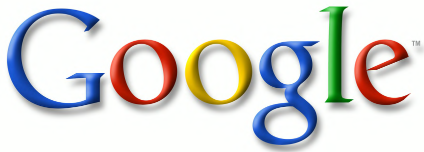
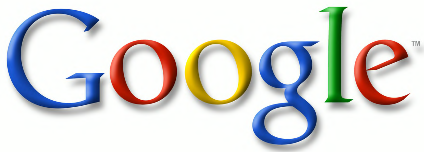

NIY
LEVIN

POUL LEVIN

ANTOINETTE

SKUESPIL I TRE AKTER

KØBENHAVN

FORLAGT AF BRØDRENE SALMONSEN (J. SALMONSEN)

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO. (M. A. HANNOVER)

1895

PERSONERNE:

PROFESSOREN.
ANTOINETTE, hans Datter.
ANDRÉ, Billedhugger.
HILMA DRAMMEN.
Dr. phil. HANS ARENS.
Redaktør FRITZ.
EN GAMMEL PIGE hos Arens.

Skuespillet foregaar i en By i vore Dage.

Mellem de to første Akter er et Aarstid, mellem andet og tredje Akt nogle Maaneder.

Første Akt hos Professoren.

Andet og tredje Akt hos Arens.

Professoren er en smuk Mand i halvtredserne. Graahaaret og skægløs. Meget nervøs. Gaar hyppigt op og ned i Stuen og piller ved Smaatingene.

Antoinette er 20 Aar. Hun gaar klædt i løstsiddende Kjoler og har Armene blottede fra Albuen.

André, 25 Aar, høj, stærk og med stort Skæg. Noget uordentligt klædt.

Hilma, en smuk Dame i trediverne. Stilfuldt og diskret paaklædt.

Arens, 30 Aar.

Fritz, i Fyrrerne.

FØRSTE AKT.

Hos Professoren. Kunstnerisk Udstyr. Halvt Atelier. Til venstre og i Baggrunden Døre. Til venstre i Forgrunden Bord, Sofa og Stole. Til højre i Forgr. Kamin med Siddepladser. Længere mod Baggr. et skraat, stort Ateliervindue, der paa den Side, som vender mod Tilskuerne, er halvt dækket af et ophængt Tæppe og Planter. Over disse hænger en Maaneskinslampe.

Professoren sidder ved Vinduet i en magelig Stol. Ligeoverfor ham ved et lille Bord **André** i Færd med at tegne ham. **Hilma** sidder i Sofaen og syr. **Antoinette** staar ved Kaminen og kaster Grankogler ind i Ilden

HILMA.

Nu steger du os snart, Antoinette.

ANTOINETTE.

Det knaser saa morsomt. Der er saadan noget sommerligt ved at tage paa de Grankogler. (Driver rundt i Stuen, kigger paa André's Tegning.) Nu begynder det at ligne — lidt.

PROFESSOREN.

André, jeg holder det ikke ud mere. Jeg sidder her og drejer Tommelfingrene i vild Fart omkring hinanden af lutter Utaalmodighed.

ANDRÉ.

Skal vi høre op og lade Redaktøren hænge sig.

PROFESSOREN.

Naa, naar han nu mener, det interesserer Publikum at sé et Billede af mig. Tegn bare.

ANDRÉ.

Jeg skulde aldrig have indladt mig derpaa. Jeg egner mig ikke til det Kradseri.

ANTOINETTE.

Nej, du skulde have paataget dig at hugge en Statue af Fa'r lige ud af Fjældet.

(Slaar Armene om Hilma.)

Nej, Hilma, hvor det dog er hyggeligt, at du er her saa meget.

PROFESSOREN.

Hyggeligt, ja i høj Grad. Men ogsaa nødvendigt.

HILMA

(smilende).

Nødvendigt?

PROFESSOREN.

Ja, ellers maatte vi have boet paa Hotel. Husligheden har aldrig ligget for Antoinette.

ANTOINETTE
(i en Lænestol.)

Jeg har foldet Hænderne, du kan godt begynde at præke. Er du ikke tilfreds med mig?

PROFESSOREN.

Jo, det ved Gud, jeg er.

ANTOINETTE.

Og husk saa paa den umaadelige Dannelse, jeg erhvervede mig i Pensionen i Paris.

ANDRÉ.

Og som du holder vedlige ved de ivrigste Studier —

ANTOINETTE.

Ja, under din sagkyndige Ledelse. Nej, André, vi to skal vist ikke lade hinanden noget høre. Hvor tror I, jeg var i Formiddags?

ANDRÉ.

Paa Tennispladsen.

ANTOINETTE.

Og saa?

PROFESSOREN.

Saa var du vel ude at spadsere med en af dine Kavallerer.

ANTOINETTE.

Rigtig. Men med hvem?

ANDRÉ.

Den lille Friling? Han danser jo altid omkring dernede i Sportskjorte og med Knæbenklæder.

ANTOINETTE.

Han er sød, lad blot være med at gøre Nar af ham. Naa, men det var nu for Resten en hel anden.

PROFESSOREN.

Vi giver tabt, Antoinette. Dine Herrer er talrige som Havets Sand. Jeg har den Tort at se dig komme hjem med en ny hver Dag.

ANTOINETTE.

De slaas om at følge mig fra Tennis.

PROFESSOREN.

Ja, bevares. Al Flirt faar jo i vore Dage det smukke Navn Sport. Naa, hvem var det saa?

HILMA.

Hans?

ANTOINETTE.

Rigtig. Netop din Fætter Hansemand. Han kom ganske tilfældigt forbi, sagde han. Det vil sige, føjede han til, han havde gaaet og luret paa mig. Naa, saa fulgtes vi ad, og han var rar og morsom. Men hvor var jeg henne med ham?

PROFESSOREN.

Sikkert ikke paa noget Sted, han ikke kan være bekendt.

ANDRÉ.

Trakterede han med Chokolade og Kager?

ANTOINETTE.

Du store Gud, André, hvor du er vittig idag. Du skulde hellere passe paa, at Fa'r's Næse ikke bliver skæv.

Nej, jeg var oppe at besøge ham.

HILMA.

Hos Hans —

ANTOINETTE.

Ja, det kom ganske af sig selv. Aa, hvor der var nydeligt! Alle de gamle Portrætter og

de gamle Møbler fra hans Forældres Tid. Og han talte saa smukt om dem. Der stod en gammel, højrygget Lænestol; han sagde, jeg lignede en Prinsesse, da jeg sad i den.

PROFESSOREN

(springer op).

André, nu kan jeg ikke mere. Jeg er da heller ikke mere end et Menneske.

ANDRÈ

(pakker sammen).

Ja, ja, saa venter vi.

PROFESSOREN.

Det Driverliv, jeg fører her, gaar over alle Grændser. Nu har jeg ikke komponeret noget i tre Maaneder. Det er mig ikke muligt.

HILMA.

Her er da stille nok.

PROFESSOREN.

Ja, men det er netop Ulykken. Her er altfor godt at være i denne lille By.

ANTOINETTE.

Er det ikke underligt, at vi ikke bor i nogen bestemt By, saadan som andre. Hvis

de ikke havde opført din Opera her, saa havde vi maaske aldrig set denne By. Og her er dog saa rart.

ANDRÉ.

Det er meget lystigere ikke altid at traske rundt i det samme. Naa ja, saadan et Vajsenhusbarn som jeg kan nu slet ikke tale med om Fædreland og saadan noget. Mit Fædreland er, hvor du og din Fa'r er, for I er de eneste, der har været gode imod mig og taget Jer af mig.

PROFESSOREN.

Tre fremmede Fugle —

ANTOINETTE.

I en bortrejst Malers Bur. Det er saamænd rigtig pænt. Jeg kunde godt blive her — jeg kunde ogsaa rejse. Alting er morsomt, og alle Mennesker rare.

ANDRÉ.

Imod dig. Ja. Du kan gaa gennem tykt og tyndt, der bliver aldrig noget Smuds hængende ved dig.

ANTOINETTE
(rækker ham Haanden).

Tak.

PROFESSOREN.

Det var et sandt Ord, André.

ANTOINETTE.

Hør, jeg faar en Idé. Vi vil drikke Kaffe i Mørkningen foran Kaminen. Saa gaar André og jeg hen og køber Kager. Vil du?

ANDRÉ.

Ja, naturligvis.

ANTOINETTE.

Kom saa. Vi inviterer alle, hvem vi møder. Du maa forberede dig paa stort Selskab, Hilma. Farvel saa længe.

(André og Antoinette gaar.)

HILMA.

Naa, Professor, gaa saa ind og komponer.

PROFESSOREN.

Tror De, det gaar saa nemt, som naar De tager Deres Sytøj og fortsætter, hvor De slap sidst. Nej, saa længe vi bliver her, faar jeg intet gjort. Jeg maa være paa farende Fod. Altid afsted.

HILMA.

At De aldrig bliver træt.

PROFESSOREN.

Træt? Hvad vil det sige? Hvor kan en ung Mand blive træt? Ja, De smiler. Sé paa mig: Sig mig ærligt, sér jeg ud som en gammel Mand?

HILMA.

De bliver aldrig anderledes. (Gaar hen til ham og lægger sine Hænder paa hans Skulder.) De er en rigtig smuk Mand paa de halvtreds. Er De fornøjet med det?

PROFESSOREN.

Kære Hilma. Hvor De er hyggelig og rar og konstant.

HILMA.

Konstant? Det var et mærkeligt Udtryk.

PROFESSOREN.

Jeg mener, at De er altid den samme.

HILMA.

Naar man lever saa stille som jeg, har man ingen Grund til at forandre sig.

PROFESSOREN.

Jeg holdt det ikke ud.

HILMA.

Aa, man maa vel tage det, som det falder.

PROFESSOREN.

Nej. Netop ikke. Man skal nyde Livet saa længe, man kán. Man skal leve som Nomade. Saadan som Antoinette og jeg.

HILMA.

Vi maa jo være stolte over, at De har holdt det ud hos os et halvt Aar.

PROFESSOREN.

Ja, men nu kan vi heller ikke mere. Vi pakker vore Kufferter og flyver bort. Saa rejser vi Teltet et andet Sted. Hvor vi er lykkelige! Hvor vi er frie! Sé Dem om her: hvad binder os?

HILMA.

Nej, paa den Maade. Ligger Friheden da i at bo i en andens Lejlighed?

PROFESSOREN.

Mere end De tror. Andre er bundne ved Minder, ved gamle Skabe og ved den Lænestol, som ogsaa stod i deres Hjem, da de var ganske smaa. Saadan en elendig gammel Stol kan Gud hjælpe mig tyrannisere et Menneske og hænge sig som en Klods om dets Fødder.

HILMA.

Troer De ikke, Aarsagen ligger dybere?

PROFESSOREN.

Naa ja, det ligger maaske ikke i Møblementet altsammen.

Jeg kan jo sé det paa Dem. Jeg har levet i tusinde Stemninger, De er den samme, som da jeg traf Dem i Zürich. De fem Aar har ingen Forandring gjort. De er ganske, som da De hjalp mig i de tunge Dage.

HILMA.

Hvorfra véd De det?

PROFESSOREN.

Det sér jeg paa Dem. Det føler jeg i Deres Nærhed. Det véd jeg af hele det Indtryk, De gør paa mig,

HILMA.

De dømmer alt paa den Maade, ud fra Dem selv.

PROFESSOREN.

Ja, selvfølgelig. Vi Kunstnere har Lov til at være Egoister i alt, véd De nok.

HILMA.

I Kunstner-Egoister forstaar vist slet ikke os Hverdagsmennesker.

PROFESSOREN.

De er intet Hverdagsmenneske, Hilma. De er jo hverken ubetydelig eller indskrænket eller træg —

HILMA.

Aa nej. Jeg tænkte nærmest paa, at et Hverdagsmenneske blot hører om de andres Fester.

Naa, men vær nu Egoist, Professor, og tal om Dem selv. Hvor vil De saa hen?

PROFESSOREN.

Først til Leipzig. Dér skal min store Festouverture opføres hen ad Foraaret. Saa til Rom. Dér vil jeg slaa mig ned.

HILMA.

Og Antoinette?

PROFESSOREN.

Hun rejser naturligvis med.

HILMA.

Naturligvis?

PROFESSOREN.

Ja hvad ellers?

HILMA.

Troer De i Grunden, at hun har godt af at flakke saadan fra Sted til Sted. Husk paa, at hun nu er tyve Aar. Jeg synes netop, hun trænger til at vokse sig færdig i rolige Omgivelser.

PROFESSOREN.

Jeg forstaar Dem ikke. Er Antoinette ikke det gladeste og lykkeligste Menneske under Solen? Glæder hun ikke alle og gør dem lykkelige? Gaa med mig rundt i denne Stad og peg paa én af dens Døttre, og sig: hun kan maale sig med Antoinette.

HILMA.

Ja, ja, det er rigtigt. Men alligevel — aa, det er saa vanskeligt at sige det til Dem.

PROFESSOREN.

Men kære Hilma, kan vi to da ikke sige alt til hinanden?

HILMA.

Jeg mener, at dette Nomadeliv, det kan være godt for Dem, fordi De er en Mand,

fordi De er Kunstner, og fordi De føler Dem ung endnu. De har et Maal at rejse for. Det har Antoinette ikke. Hun morer sig, hun gør Lykke, hun danser gennem Livet i lutter Jubel over alt —

PROFESSOREN.

Det er jo netop det dejlige. Alt det sér jeg.

HILMA.

Men De siger, at De er Egoist, og derfor sér De kun det, De vil sé. Naar der nu kommer en Dag, hvor Antoinette siger, at hun er træt, og det gør der, naar hun ikke er helt ung mere, og det ikke morer hende at have en Kavallér paa hver Finger — hvad vil De saa svare hende?

PROFESSOREN.

Jeg vil svare: gift Dig.

HILHA.

Saa skal hun slaa sig til Ro, slaa alle Flyvegriller ud af Hovedet og glemme hele sin Fortid.

PROFESSOREN.

Saadan noget gaar af sig selv.

HILMA.

Det er jo netop det, jeg troer, at det ikke gør. Jeg har sét det modsatte.

PROFESSOREN.

Jeg véd, hvad De mener. Det var de særlige Forhold, der stillede sig i Vejen for min Hustru og mig. Familjens og hendes Mands Modstand og hendes egen Nervøsitet. (Rejser sig, rundt i Stuen.) Naa ja, ogsaa Fejl fra min Side. Jeg egner mig ikke til Ægteskabet.

HILMA.

Og Antoinette er Deres Datter.

PROFESSOREN.

Troer De da, at man kan opdrage nogen til et lykkeligt Ægteskab?

HILMA.

Aa, man maa vel opdrage sig til det som til alt andet i Livet. Jeg mener, det er ikke nok at omgaas Mandfolk. En ung Pige maa have Tid til at sørge for sit Udstyr — mest af alt for det, hun ikke kan købe i Butikkerne, men som hun selv erhverver sig. Det faar de fleste unge Piger ikke Tid til. Oftest fordi vore Selskabshjem ikke er indrettede derpaa,

Antoinette ikke, fordi hun flagrer for lystigt afsted mellem de frie Fugle.

PROFESSOREN.

De tager saa tungt paa det. Det kommer af, at De gaar saa stille her hjemme og reflekterer Dem til alt. Man kan ikke gribe ind i andres Liv og Skæbne. Sé til Himlens frie Fugle, de bygger ogsaa Rede og søger Mage.

(Arens fra Baggrunden.)

PROFESSOREN.

Der har vi Arens.

HILMA.

Goddag Hans.

ARENS.

Goddag Professor, Goddag Hilma. Er Frk. Antoinette ikke hjemme?

PROFESSOREN.

Hun gik nylig med André.

ARENS.

Naa, for jeg havde aftalt med hende at komme her i Aften.

HILMA.

Det har hun vel glemt.

PROFESSOREN.

Hun er her straks igen. Vi skal drikke Kaffe foran Kaminen. Det er den eneste Huslighed, hun forstaar sig paa. Slaa Dem nu til Ro. Tal et Øjeblik med Deres Kusine, mens jeg skriver et Par Breve.

(Gaar ud til venstre.)

ARENS.

Gud véd, hvor hun nu er henne med André.

HILMA
(sætter sig ved Vinduet. Skumringen begynder).

De er vel blot en Tur.

ARENS
(gaar urolig op og ned).

Ja, det er de vel.

HILMA.

Nu rejser de.

ARENS.

Hvem?

HILMA.

Professoren og Antoinette. Jeg véd ikke, om André skal med.

ARENS.

Rejser? Hvorhen?

HILMA.

Ud i den vide Verden.

ARENS.

Herregud, Hilma, hvorfor taler du saadan. Rejser de virkelig?

HILMA.

Sig mig nu ærlig, Hans, hvad er din Mening?

ARENS.

Min Mening — med hvad?

HILMA.

Med hele dit Forhold til Antoinette, siden du ikke vil forstaa. Jeg véd nok, at du er forelsket i hende, det er vi jo alle. Men om hun nu rejste? Rejste for altid.

ARENS.

Hilma, du har jo sét det Hele.

HILMA.

Jeg kan ikke vide, hvor dybt det bunder.

ARENS.

Det kunde du vide, fordi jeg aldrig talte om det til dig. I gamle Dage —

HILMA.

Vi bliver ældre.

ARENS.

Aa, jeg er ikke bleven ældre i sligt. Jeg er lige uerfaren, lige saa klodset som den Gang, jeg betroede dig alle mine Forelskelser. Men dette har grebet mig dybere end nogensinde. Jeg troede, at mit Liv nu var afstukket indenfor sine Grænser. Jeg syntes, jeg havde mit Studium og saa dig, der var min Fortrolige. Men det er du ikke mere.

HILMA.

Underligt, at det netop blev hende. Jeg synes, I er saa forskellige.

ARENS.

Netop. Hun er saa sjælden.

HILMA.

Du kender kun faa.

ARENS.

Kender og kender — jeg er da vokset op i en Kres, véd jeg. Og jeg har set unge Piger fordansede og helt forpjuskede. Ingen, der som hun er uberørt af vort modbydelige Selskabsliv.

HILMA.

Hun har været i andre Krese.

ARENS.

Saa maa Kresene være bedre.

HILMA.

Aa, Hans, det er vel ikke sikkert.

ARENS.

Lad dem saa være lidt friere, lidt dristigere, det er dog bedre end vore Trøffelselskaber.

Jeg saâ det jo, den Gang jeg endnu lod mig invitere. Dèr sad de og stoppede sig med krydret Mad og stærk Vin, og bagefter kunde man sé dem gaa omkring opdunstede og røde i Ansigterne — gaa rundt og kurtisere Husets Døtre og deres Veninder.

Det var hjemme, naar Forældrene havde Selskab. Og ude paa Ballerne — det samme. Blot at Herrerne var yngre og dristigere.

HILMA.

Du overdriver. Der var da unge Piger med Interesser.

ARENS.

Aldrig noget oprindeligt, ægte.

HILMA.

Du sidder derude og digter dig til alt, Hans. Nu er Antoinette Idealet, og hvad der ikke er som hun, det er af det onde.

ARENS.

Interesser, siger du. Hvad bryder jeg mig om at diskutère Historie og alt det med dem —

HILMA.

Tak for det, du.

ARENS.

Aa nej, Hilma, saadan mente jeg ikke. Med dig er det noget andet.

HILMA.

Jeg regnes vel ikke med.

ARENS.

Nej, kæreste, det forstaar du da nok. Du, min bedste Veninde.

HILMA.

Ja, ja, Hans. Derfor vil jeg ogsaa raade dig til det bedste.

ARENS.

Men Antoinette, hun bryder sig Pokker om Bøger, Aviser og det Hele. Hun er kun sig selv.

HILMA.

Og nu vil du?

ARENS.

Vil, vil, jeg vil intet. Jeg drives imod hende som af en usynlig Dom, af en tvingende Kraft og af alle mine Længsler. Forstaar du, at det stundom er mig som en svidende Pine.

HILMA.

Du maa være rolig, du maa tale dig selv til Rette. Husk paa, det gælder her hele din Fremtid.

ARENS.

Her er ikke Tale om mig. Om hende, kun om hende. Om hun vil. Sig mig, Hilma, troer du det?

HILMA.

Hun holder meget af dig. Hun holder jo af alle Mennesker. Men ærlig talt: videre troer jeg ikke, hun nogensinde har tænkt.

ARENS.

Men André?

HILMA.

Jeg véd ikke noget, og jeg vil ikke blande mig deri. Du skal handle, saadan som du maa.

(Professoren fra venstre.)

PROFESSOREN.

Er de ikke kommet endnu?

HILMA.

Nej.

ARENS.

Jeg vil gaa dem i Møde. Farvel saa længe.

(Arens gaar ud af Baggrunden.)

PROFESSOREN.

Jeg har tænkt paa, hvad De sagde. Antoinette har maaske ikke godt af atter at rives løs.

HILMA.

De rejser ikke?

PROFESSOREN.

Jo jeg, jeg rejser —

HILMA.

Men Antoinette?

PROFESSOREN.

Hilma, De véd hvor megen Pris, jeg sætter paa Dem. Kunde ikke Antoinette flytte til Dem i nogen Tid?

HILMA.

Til mig?

PROFESSOREN.

Der er ingen, hun holder saa meget af, og ingen, jeg kan betro hende til uden til Dem. De sér jo, hvad De betyder her i Huset. Vi kunde ikke undvære Dem. Gør det, kære Hilma, De er jo skabt af andet Stof end Antoinette og jeg. De er saa opofrende og uselvisk —

HILMA.

Altid det samme. Der er visse Mennesker, der højtidelig udnævnes til at være opofrende. Det er saa bekvemt for de andre.

PROFESSOREN.

Hvad mener De?

HILMA.

Aa ikke noget.

PROFESSOREN.

Og saa maatte det jo ogsaa være en Lykke for Dem, at have Antoinette hos Dem. Tænk, hvad jeg gav Afkald paa — jeg véd slet ikke, om jeg holdt det ud.

HILMA

(smilende).

Jeg er Dem meget taknemlig. Jeg véd

ogsaa godt, hvad De først og fremmest gav Afkald paa: Ansvaret.

PROFESSOREN.

Hvilket Ansvar?

HILMA.

Ærlig talt: jeg er bange for, at hvis Antoinette blev her, vilde hun fristes til ganske letsindigt at flagre ind i et Ægteskab.

PROFESSOREN.

Med hvem?

HILMA.

Med en Mand, der kommer her i Huset temmelig ofte —

PROFESSOREN.

Aa — Fritz. Ja, jeg troer nok, at han var forelsket i hende en Gang, men det har han vist glemt for længe siden.

HILMA.

Ham har jeg ikke tænkt paa.

PROFESSOREN.

Hvem da?

HILMA.

Hans

PROFESSOREN.

Arens? Han og Antoinette — det er aldrig faldet mig ind.

Jeg havde tænkt noget helt andet om ham — — Han skulde vist have en noget ældre, alvorligere — — Han kan vist ikke forelske sig i hende, og hun ikke i ham. Jeg kender Kvinderne.

HILMA.

De gør vel det.

PROFESSOREN.

Jeg tænker saa ofte paa gamle Dage, Hilma. Kan De huske de Aftener efter den sørgelige Tid. Vi sad ude paa Balkonen og saâ mod de store Bjærge. De har en underlig Virkning paa mig. Andre Kvinder hidser mig, ægger mig: Det lyder maaske underligt, men De aner ikke, hvilke Fristelser en Mand som jeg er udsat for.

HILMA.

Ja, De er jo ung endnu, siger De.

PROFESSOREN.

Jeg føler mig saadan, og derfor er det saa underligt for mig med denne voksne Datter.

Sligt ligger ikke i Alderen, det ligger i Temperamentet. Saa længe jeg kan rives med, saa længe jeg kan glemme bitre Minder, saa længe jeg kan skabe nye Værker, saa er jeg ung, om mit Haar saa er graat.

HILMA.

Ja, det forstaar jeg. Men overfor Kvinder —

PROFESSOREN.

Netop. Det ene følger af det andet. Jeg vil endnu vinde Sejre, fordi jeg kan. De flagrer jo om mig, de byder sig jo til —

HILMA.

Ja, disse smaa Fruer, der keder sig med deres Mænd.

PROFESSOREN.

Ligemeget, de frister dog.

HILMA.

Jeg kan ikke lide at høre Dem tale saadan. (Rejser sig.) Jeg vil hente en Lampe.

Hilma gaar ud til venstre. Professoren stiller sig hen og trommer paa Ruden.

Fritz og André fra Baggrunden.

FRITZ.

Ah, Professoren komponerer.

PROFESSOREN.

Hvad, er det Dem, Fritz, og André — hvor har du gjort af Antoinette?

ANDRÉ.

Jeg forstaar ikke, hvor hun er blevet af.

FRITZ.

Han har tabt hende.

ANDRÉ.

Vi gik sammen nede ved Anlæget. Saa mødte vi først Redaktøren og saa Arens —

FRITZ.

Du kan ligesaa godt tilstaa det, André, mens du snakkede Alvor med mig, er de andre forsvundne for at sværme i Anlægets Gange.

ANDRÉ.

Arens sværme.

FRITZ.

Hvilken Overlegenhed. Som om du ikke var jaloux.

PROFESSOREN.

André — jaloux —

FRITZ.

Det kan være, han deklamerer for hende.

ANDRÉ.

Det vilde klæde ham.

FRITZ.

Naar det bare ikke bliver for langt. For Frøken Antoinette gaar med Kagerne, som vi skal have til Kaffen.

Skal jeg betro dig noget, André? Arens har skrevet et nydeligt Vers til mit Festnummer.

ANDRÉ.

Skriver han Vers?

FRITZ.

Ja. Dér kan du sé.

PROFESSOREN.

Hvad er han i Grunden for et Menneske?

FRITZ.

Arens — jo. Han er ikke smuk.

PROFESSOREN.

Tak skal De have. Det var ikke saadan jeg mente.

FRITZ.

Ja, da er det aldeles ikke uden Betydning. Smukke Mennesker kommer helt anderledes

gennem Verden end grimme. Sé nu paa André! Gudbevares, det kan s'gu gærne være, at du er et Geni, din dovne Rad, men du vil altid skaffe dig Gehør ved dit store Skæg og din brede Bringe.

Saadan en Spirrevip som Arens kan man derimod skubbe ud, hvornaar det skal være. Og det har de gjort.

PROFESSOREN.

Har De fulgt ham saa nøje?

FRITZ.

Ja, gennem mange Aar. Det er først i de senere Aar, efter Forældrenes Død, at han har trukket sig tilbage fra alle. De skulde blot sé, hvor nydeligt Kvinderne skubbede ham væk, naar han ikke morede dem mere. Han blev deres gode Ven, det vil sige en Slags Lakej. Han løb deres Byærinder, fik Lov til at give dem Blomster og Sukkergodt og til at tage deres Fingerbøl op, naar de tabte dem, men videre — aldrig. Han blev aldrig »Manden« for nogen Kvinde.

Og saadan ogsaa i det daglige Liv. Stilling fik han aldrig, han trænger jo ikke til det og er frisindet, og nuomstunder er det kun

dem, der faar Stillingerne, der ikke er frisindede, fordi de trænger til dem. Kan du knuse den, André, for det var dybsindigt.

ANDRÉ.

Den er maaske fra en af dine Ledere?

FRITZ.

En af dem — fra mange, du. Saadan noget maa siges ofte, før det bliver forstaaet.

PROFESSOREN.

Jeg forstaar virkelig ikke, at De bliver ved med den Politik.

FRITZ.

Hvorfor ikke det? Bliver De ikke ved med at komponere?

PROFESSOREN.

Jo, men —

FRITZ.

Jeg vilde gærne komponere en lille Festsang her i Landet. Saadan med Kor af Folket og Friheden som første Stemme.

PROFESSOREN.

Og det troer De paa?

FRITZ.

Jeg lever endnu paa Erindringen fra den Tid, jeg troede derpaa. Man kan ikke helt slippe sin første Kærlighed. (Sér paa sit Ur.) Det er et fælt langt Vers.

ANDRÉ.

Jeg synes ogsaa, — det er underligt.

Hilma med Lampen.

HILMA.

Godaften, Redaktør.

FRITZ.

Lad mig tage Lampen.

(Sætter den paa Bordet.)

PROFESSOREN.

Hvis nogen vil ryge, saa kom ind til mig.

Han gaar ud til venstre.

HILMA

(tænder Maaneskinslampen).

Hvor er Antoinette?

FRITZ.

Hun gaar nede i Anlæget og er romantisk og spiser Kager med Arens. Kan du ikke springe ned og hente én til mig, André? Hvor-

for er du saa gnaven? Lider du af Kæreste-sorger?

ANDRÉ.

Du troer vist, du er en af dine egne Reportere.

(Gaar ind til venstre.)

FRITZ.

Bare det ikke ender med Slagsmaal mellem André og Arens.

HILMA.

Hvorfor det?

FRITZ.

Fordi André ikke kan lide, at Arens er forelsket i Antoinette.

HILMA.

Og det véd De, han er?

FRITZ.

Han gaar saamænd nu og frier til hende.

HILMA
(uvilkaarligt).

Gør han.

FRITZ.

Ja, men han faar en Kurv.

HILMA.

Véd De, hvad jeg har hørt om Dem, Redaktør?

FRITZ.

Naa?

HILMA.

Noget som ikke giver Dem Ret til at være saa overlegen overfor André og Hans.

FRITZ.

Aa ja. Undrer det Dem? De skal aldrig tro paa, naar Mandfolk siger, at »efter dette« kan de aldrig elske nogen anden.

HILMA.

Det var ikke saadan, jeg mente.

FRITZ.

For jeg skal sige Dem, at efter saadan noget, er Mænd allermest udsatte for Fristelser. Man er baade blød om Hjærtet, og man trænger ligesom til Oprejsning.

Jeg traf Antoinette og hendes Fa'r paa min Rejse for to Aar siden. Jeg synes alligevel, det er bedst, hvis Arens heller ikke sejrer denne Gang. Antoinette drager og lokker paa

en forunderlig Maade, men jeg troer, hun maa erobres hver Dag.

HILMA.

De mener, at hun er koket?

FRITZ.

Ikke Spor. Det er hendes Natur. Koket? Saa kender De hende ikke. Det er hun altfor fin til. Hun er nemlig Finessen her i Huset. Hun er den, der gør disse fremmede Stuer til noget af et Hjem.

HILMA.

Hør, Fritz — De længes vist efter — —

FRITZ.

Oprejsning?

HILMA.

Nej, jeg mente efter at være blandt dem, der »erobrer« Antoinette.

FRITZ.

De tager Fejl. Det er jeg for gammel til. (Rejser sig.) Aa, men hvorfor faar De mig nu til at sidde her og være travrig. Hvad kan det more Dem, at sé mig sentimental. Det er jeg kun i mine allersvageste Øjeblikke, Frk. Drammen.

HILMA.

Sentimental? Hvorfor vil De gøre Nar af Dem selv?

FRITZ.

Fordi jeg vil gøre Nar af alle andre og derfor ingen Grund har til at skaane mig selv.

HILMA.

Hvorfor gøre Nar i det Hele taget.

FRITZ.

Fordi man i vore Tider maa lé, naar man ikke vil græde. Naar Dumheden regerer, er det baade sørgeligt og grinagtigt.

HILMA.

Jamen, jeg synes, der gaar noget i Løbet, naar man kun vil lé. Begejstringen mener jeg.

FRITZ.

Begejstring! Hvad skal man med den til Hverdag.

HILMA.

Der gives da ogsaa Søndage.

FRITZ.

Ja, men der er seks Hverdage og kun én Søndag, der som oftest ødelægges for os.

HILMA.

Sig mig, hvorfor er De egentlig saadan? Er der noget, der gør Dem ulykkelig?

FRITZ.

Nej. Men der er ikke noget, der gør mig lykkelig, og det er i Grunden meget værre.

(Professoren fra venstre.)

PROFESSOREN.

Nu vil vi ikke vente længere. Kaffen staar ovre hos mig. Kom og drik. De maa ikke tale mere med Fritz, saa bliver jeg jaloux paa ham.

FRITZ
(idet de gaar).

Det kan jeg godt lide Dem for, Professor. Det er mere, end jeg bliver paa Dem.

HILMA.

Drillepind.

(De gaar ud til venstre.)

Scenen staar et Øjeblik tom, saa kommer **Antoinette** ind fra Baggrunden, leende og forpustet, tager Overtøjet af og staar lyttende i Entréen. Taler der ude:

Saadan — én — to — tre — fire — —, forhast Dem ikke. De stavrer op ad Trapperne som en rigtig Spidsborger — — ja vist er det

højt — — det er ligesom om De skulde fotograferes — — skal jeg hjælpe Dem. De har naturligvis Galoscher paa — ikke?

(**Antoinette** og **Arens** kommer ind. De taler hurtigt og nervøst.)

ARENS.

Hvad gik der af Dem?

ANTOINETTE.

Det kom over mig.

ARENS.

Var De ked af at tale med mig?

ANTOINETTE.

Tværtimod. Det véd De godt.

ARENS.

Jeg véd knapt selv, hvad jeg sagde.

ANTOINETTE.

Vi talte om saa meget og om saa mange.

ARENS.

Der er slet ikke andre for mig end De.

ANTOINETTE.

Lad os gaa ind til Fa'r og Hilma.

ARENS.

Nej.

ANTOINETTE.

Hvorfor ikke?

ARENS.

Fordi jeg ikke kan.

(Kort Pause.)

Hvorfor løb De fra mig?

ANTOINETTE.

Jeg har jo sagt Dem: jeg véd det ikke.

ARENS.

Jeg gik langsomt efter.

ANTOINETTE.

Ja. Hvorfor fangede De mig ikke i vild Jagt op over Trapperne?

ARENS.

Fordi jeg skælver og tøver i Deres Nærværelse. Tak fordi De var hos mig i Dag Jeg har vist sagt det før, men jeg maa sige det igen.

ANTOINETTE.

Jeg gør det snart om — saa hyggeligt der var.

ARENS.

Jeg har ikke kunnet rive mig løs fra mine Stuer siden. Og da De sad dèr i Lænestolen, saa vidste jeg ikke rigtig, om det var Drøm eller Virkelighed.

ANTOINETTE.

Hvorfor det?

ARENS.

De har siddet dér saa ofte i mine Drømme. Alting hjemme er blevet nyt for mig. Og dog er det det gamle. Alle de gamle Minder om mine Forældre og min Barndom er blevet rigere og skønnere.

ANTOINETTE.

Tak Arens. Alle taler smukt til mig.

ARENS.

Alle — ja.

ANTOINETTE.

De siger det saa underligt.

ARENS.

Naar alle holder af Dem, naar alle feterer Dem, saa regner De jo ikke for noget, hvad en stille Mand som jeg siger Dem.

ANTOINETTE.

Det er underligt, Arens, undertiden flygter De fra Dem selv.

ARENS.

Ja, ja, jeg véd det, jeg er tung og ubehjælpsom. Jeg har siddet derude i det gamle Hus udenfor det Hele.

ANTOINETTE.

Hvorfor bryder De da ikke ud, hvorfor lever De ikke med som vi andre?

ARENS.

Fordi jeg altid følte mig tilovers. Der var ingen, som saâ mig, naar jeg kom, ingen, der savnede mig, naar jeg gik.

Og saa ogsaa det: der er noget betagende ved Ensomheden eller ved Samlivet med ganske faa. Først var der mine Forældre, senere Hilma.

ANTOINETTE.

Holder De meget af Hilma?

ARENS.

Ja, vi har kendt hianden fra ganske smaa. Hun har gjort mig meget godt. Mest det, at hun bragte mig sammen med Dem i Sommer.

ANTOINETTE.

Kan De huske vore Ture.

ARENS.

Jeg lever i Mindet om dem. Jeg er blevet forvandlet, efter at jeg har lært Dem at kende. Uroen er over mig, Ensomheden trykker mig. Jeg maa være, hvor De er.

Antoinette, jeg vil ikke mere flygte fra mig selv, jeg vil sige Dem — — aa, det er saa vanskeligt at sige det, man dybest føler.

Jeg véd blot at mit hele Liv er Deres, jeg har været hos Dem altid, for vi er jo kun dèr, hvor vore Længsler og Tanker er.

ANTOINETTE

(rækker ham Haanden, siger sagte):

Arens, jeg holder meget af Dem.

ARENS

(kysser hendes Haand).

Aa, Antoinette —

(De gaar hurtigt fra hinanden.)

(André fra venstre.)

ANDRÉ.

Naa, her er I. Professoren spurgte efter Dem.

(Arens gaar ind til venstre, Antoinette vil følge.)

ANDRÉ.

Gaar I ogsaa Tur herinde i Stuerne?

ANTOINETTE.

Ja, naar vi har Lyst til det.

ANDRÉ.

Antoinette, jeg vil gærne tale med dig.

ANTOINETTE.

Kan det ikke vente, André, her er jo Fremmede.

ANDRÉ.

Men Arens havde du Tid til at tale med.

ANTOINETTE.

Hvad gaar der af dig? Har jeg ikke Lov til at tale med hvem, jeg vil?

ANDRÉ.

Aa jo, for nu er det heldigvis snart forbi.

ANTOINETTE.

Hvad mener du?

ANDRÉ.

Vi rejser.

ANTOINETTE.

Vi to?

ANDRÉ.

Og din Fa'r.

ANTOINETTN.

Hør nu, André, den Tone morer mig ikke. Vi er nok Kammerater og Venner, men du er ikke min Formynder.

ANDRÉ

(usikker).

Nej, men vi — — vi hører dog sammen.

ANTOINETTE.

Hører sammen?

ANDRÉ.

Ja, du og din Fa'r og jeg, vi staar for os selv her i Huset. Vi lever et andet Liv end de andre.

ANTOINETTE.

Det véd jeg ikke noget af.

ANDRÉ.

De er Hverdagsmennesker, vi er Kunstnere.

ANTOINETTE.

Pralhals.

ANDRÉ.

Det er ikke Praleri. Du holdt ikke ud at leve med dem Dag ud og Dag ind. For dem er det altid det samme. De sidder roligt og tager Dagene, som de falder, vi andre har Drifterne og Længslerne.

ANTOINETTE.

Hvor du er blevet klog og filosofisk.

ANDRÉ.

Ja, for jeg har tænkt over mangt og meget i den sidste Tid. Ogsaa over os to.

ANTOINETTE.

Jeg kan ikke lide, at du knytter os saa tæt sammen i dine Ord.

ANDRÉ.

Antoinette, der er foregaaet noget med dig.

ANTOINETTE.

Aa ja, maaske. Jeg er blevet træt af dig, du er for sikker overfor mig.

ANDRÉ.

Du holder ikke af mig mere.

ANTOINETTE.

Jo jeg gør, André. Men jeg holdt mere af dig før.

ANDRÉ.

Hvorfor? Har jeg forandret mig?

ANTOINETTE.

Ja, du har. Mest af alt i Aften.

ANDRÉ.

Jeg er blevet ked af at sé dig ens mod alle.

ANTOINETTE.

Saa gaa fra mig.

ANDRÉ.

Nej, det kan jeg ikke. Jeg elsker dig, og jeg hader Arens.

ANTOINETTE.

Du er latterlig.

ANDRÉ.

Tir mig ikke.

ANTOINETTE.

Jeg er ikke bange for dig.

ANDRÉ.

Tilgiv mig, Antoinette.

ANTOINETTE.

Aa, hvor I er smaa. Tilgive dig! Først vil du skræmme mig, og saa kryber du bagefter. Du er en stor Fyr, du har Længsler og Drifter, du er en Kunstnernatur! Tror du, at ikke ogsaa andre kan have samme Længsler, fordi de ikke gaar med en Plakat paa Ryggen, hvorpaa det staar?

ANDRÉ.

Aa, har han nu besnakket dig, har han nu stjaalet dig fra mig.

ANTOINETTE.

Du har aldrig ejet mig.

ANDRÉ.

Jo jeg har, og jeg vil have dig igen. Antoinette, Antoinette, du maa. Hvad vil du i deres evige Graavejr, det er smaa og triste Mennesker. Kom med din Fa'r og mig, hele Verden staar os jo aaben, hvad vil du i denne Afkrog.

ANTOINETTE.

Spar dine Fraser. Jeg skylder ikke dig Regnskab.

ANDRÉ

(truende imod hende).

Jo, du gør. Jeg vil, jeg vil — —

ANTOINETTE

(tvinger ham med et Blik).

Du vil ikke noget.

(Frits og Hilma, lidt senere Professoren og Arens kommer fra venstre.)

FRITZ.

Hør nu, Frøken Antoinette, nu er min Kaffe blevet ganske kold, mens jeg har ventet paa Kagerne.

ANTOINETTE

(lér).

Kagerne — dem gav jeg væk.

FRITZ.

Gav De mine Kager bort?

ANTOINETTE.

Ja, vi mødte en lille, fattig Dreng, der saâ saa sulten ud. Han blev forfærdelig glad og pilede af. Og saadan en Redaktør skal altid handle i de fortryktes Interesse.

FRITZ.

Det vil jeg ogsaa. Herved forbydèr jeg

Dem paa det strængeste i Fremtiden at fordærve Folkets Maver — med mine Kager.

ANDRÉ
(rejser sig fra en Stol).

Jeg gaar. Farvel.

PROFESSOREN.

Vist ikke, André. Sæt dig nu her. Vi skal jo holde Mørkning.

ANTOINETTE.

Det er sandt. Det havde jeg nær glemt.
(Gaar hen og slukker Lampen, Scenen oplyses kun af Maaneskinslampen).
Saa det var det.

FRITZ.

Kan de alle sé min Cigar gløde? I den Retning skal altsaa ingen gaa, for saa træder de mig over Tæerne.

ANTOINETTE
(foran Kaminen).

Arens, kom, har De ikke en Svovlstik, saa skal jeg faa det til at blusse i Kaminen, der er en hel Del Grankogler tilbage.
(Arens hen til hende, tænder en Svolstik og rækker hende, man sér dem ligge paa Knæ foran Kaminen).

ANTOINETTE.

Det er vore Grankogler fra i Sommer. Saa pust nu af alle Livsens Kræfter.

HILMA.

Det nytter ikke noget, Antoinette. Der maa lægges rigtig i, og det kan du jo ikke.

ANTOINETTE.

Vær bare ikke vigtig. Sér Du, nu flammer det. Pust Arens, som om De blæste paa Basuner.

PROFESSOREN.

Saa, sæt Jer nu alle. Nu har vi det hyggeligt.

FRITZ.

Ja, det er rigtig hyggeligt at sidde og sé paa Frk. Antoinette knæle ved Arens Side. Det er ligesom om man var til Bryllup.

ANTOINETTE
(rejser sig og sætter sig i en Stol. Arens staar ved Kaminen).

Nu er vi færdige. Fritz, fortæl den Historie om Rotterne med de kolde Snuder, den er saa dejlig uhyggelig. Begynd nu: der var engang et Lig —

FRITZ.

Vil ikke Arens sige sit nye Vers.

ANTOINETTE.

Aa jo. Gør det.

ARENS.

Det er saa ubetydeligt, men jeg kan gærne. Det hedder »Dryaden«.

FRITZ.

Hør nu efter, André, det var noget for dig at hugge.

ARENS.

Jeg sér det for mig: her et tæt Buskads,
her Vejen, tung og sort og blød at stige,
og her gik du, saa lys og let og glad,
omflagret af din hvide Kjoles Flige.

Vi talte ikke, men vi gik i Takt
til vore skjulte Tankers stumme Klange,
og om os sused Skovens Bladehang
de hviskende og hemmelige Sange.

Vi hørte Stemmer — du blev angst og bleg
og flygted ad en Skovsti ganske ene.
Dér stod du skælvende og løfted højt
dit lyse Hoved mod de grønne Grene.

Dit Haar var snoet paa græske Kvinders Vis,
du vinked med din Haand, den stærke, hvide,
og med den anden bøjede du let
en Brombærranke raslende til Side.

Dit Bryst bevæged Kjolens lette Flor,
du lukked halvt de dybe Barneøjne —
o Vinter, Vinter med den kolde Blæst,
o alle Somrens Fugle, der er fløjne!

(Antoinette falder Arens om Halsen.)

FRITZ.

Jeg synes, Arens faar Digterløn.

ANTOINETTE.

Tænd Lampen. I maa alle gærne sé, at jeg kysser Arens.

FRITZ.

Tror De ikke, De gør det bedre i Mørke.

PROFESSOREN.

Men Antoinette —

ANTOINETTE.

Tænd Lampen. Det er Alvor.

HILMA.

Er det sandt?

PROFESSOREN.

Vil du og Arens — —

ARENS.

Det er det lykkeligste Øjeblik i mit Liv.

HILMA
(til André, der vil tænde Lampen).

Lad hellere mig.

ANDRÉ
(hen til Antoinette).

Hvorfor sagde du ikke —

ANTOINETTE.
(i Forgrunden til venstre).

Tak for dit Digt. Har du nu Sommerens Fugl, er du nu lykkelig.

ARENS.

Antoinette.

FRITZ
(ved Bordet til højre til Hilma).

Jeg tog Fejl. Han fik ingen Kurv.

HILMA.

Der kan De sé. Alt gaar ikke galt —

FRITZ.

Ikke det?

ANDRÉ
(til Professoren).
Vi bliver kun to paa Rejsen.

PROFESSOREN
(slaar ham paa Skulderen).
Er du ked af det? Trøst dig, min Ven,
Verden er stor, og der er mange Kvinder.

ANDEN AKT.

Dagligstuen hos Antoinette og Arens. Gammeldags Empiremøblement. Familjeportrætter og Familjefotografier paa Væggene. Dør i Baggrunden til Entréen. Til højre i Forgrunden Dør med Portière ind til Arens' Værelse. Til venstre i Forgrunden Vindue, ud for det Bord og Stole hvoriblandt én højrygget, betrukken med gammelt Gobelin. Til venstre, hen imod Baggrunden Dør ind til den øvrige Lejlighed. Paa Bagvæggen spinkel Empiresofa med Bord foran. Paa højre Sidevæg mod Baggrunden opretstaaende Klavér.

Et Aarstid er gaaet.

André ved Bordet i venstre Forgrund. Foran ham en Bakke paa hvilken Smørrebrød og Øl. **Antoinette** staar op ved Bordet.

ANTOINETTE
(leende).

Nej, André, hvor du hugger i dig.

ANDRÉ.

Aa', jeg var saa sulten. Du er for Resten gæstfri. Det plejer andre unge Fruer at være.

ANTOINETTE.

Det er dig saamænd vel undt. Men jeg er saa afvænt med at sé saadan Appetit. Det minder helt om gamle Dage.

ANDRÉ

(løfter sit Glas).

De gode gamle Dage.

ANTOINETTE.

Drikker du den Skaal i Øl?

ANDRÉ.

Ja. Desformedelst man ikke har givet mig bedre.

ANTOINETTE.

Ræsonnerer du paa Beværtningen.

ANDRÉ.

Ikke Spor. Men bedre er bedre. Og jeg tager, hvad jeg kan faa.

ANTOINETTE.

Maa jeg nu spørge dig, hvor det kunde falde dig ind ikke at spise til Middag?

ANDRÉ.

Jeg véd saamænd ikke. Jeg driver saa underligt omkring nu. (Hælder Resten af Øllet i Glasset.) Tak for Mad, du. (Vender sig mod et af Portrætterne.) Skaal, du gamle Nikodemus!

(Drikker ud, rejser sig.)

ANTOINETTE.

Er du gal! Du gør da ikke Nar af min Oldefa'r.

ANDRÈ.

Saa, er det Oldefa'r. Han sér noget gnaven ud.

ANTOINETTE.

Han ligner Hans. Kan du ikke sé det.

ANDRÉ
(sér paa hende, smiler lidt).

Hm — aa jo. I det Hele taget (vender sig om.) — saadan Salonkomikere er der ingen af dem, der sér ud til at have været. Kunde du ikke finde noget livligere at hænge paa dine Vægge?

ANTOINETTE.

Hvor vil du hen. Her staar og hænger alt paa sin gamle Plads.

ANDRÉ.

Jamen, faar du aldrig Lyst til saadan ritsch ratsch at køre det Hele rundt en Omgang?

ANTOINETTE.

Hvad du — skal vi? Det var vist grinagtigt.

ANDRÉ.

For her kunde godt blive smukt. Møblerne er saa gamle, at de er blevet moderne.

ANTOINETTE.

Jeg kan i Grunden slet ikke tænke mig, hvordan her skulde være. Blot ikke hele Familjen falder ned af Væggene af Forskrækkelse, hvis vi rører Møblerne.

ANDRÉ

(ved Sofaen).

Vist ikke. (Trækker i Sofaen.) Nu kører vi.

ANTOINETTE.

Lad mig hjælpe.

ANDRÉ

(bærer den).

Den Smule.

ANTOINETTE.

Bjørn!

ANDRÉ
(stiller Sofaen paa skraa i Forgrunden til højre).

Saa. Hvad siger du til det?

ANTOINETTE.

Det sér latterligt ud.

ANDRÉ.

Latterligt?

ANTOINETTE.

Ja, kan du ikke sé, at Sofaen har faaet saadan et fornærmet Udtryk? Der er vist aldrig nogen, der før har budt den at staa paa skraa.

ANDRÉ
(flytter Bordet efter).

Det er en Vanesag, gamle Jomfru; naar man er saa rank i Ryggen som De, behøver man ingen Væg at støtte sig til.

ANTOINETTE
(peger paa den tomme Plads, hvor Sofaen stod).

Men André, hvad skal saa staa dér?

ANDRÉ.

Dér skal foreløbig Klaveret staa, til vi faar en bedre Idé. Skub nu bag paa — saadan. (Flytter Klaveret.) Ja, bedre er det. Ligesom lidt livligere. Synes du ikke?

ANTOINETTE.

Ubetinget. Kom nu herhen i Sofaen og lad os hvile.

ANDRÉ
(sætter sig og peger paa Billederne).

Imorgen skal de Damer og Herrer have sig en Tur.

ANTOINETTE.

André, det var morsomt, at du kom tilbage.

ANDRÉ.

Jeg kunde slet ikke lade være.

ANTOINETTE.

Nej, hvorfor skulde du ogsaa det?

ANDRÉ.

Saalænge din Fa'r var sammen med mig, saa gik det. Men da jeg gik alene og drev omkring i Rom, det kunde jeg ikke holde ud.

ANTOINETTE.

Tænk, at Fa'r ikke kunde komponere uden mig. Det er smigrende.

ANDRÉ.

Jeg kunde heller ikke arbejde uden dig.

ANTOINETTE.

Kan du huske i gamle Dage, naar jeg gik fra den ene til den anden og forstyrrede Jer.

ANDRÉ.

Netop derfor kunde vi arbejde.

ANTOINETTE.

Og nu har jeg Fa'r igen.

ANDRÉ.

Mig var der ikke Plads til.

ANTOINETTE.

Men du kan jo komme saa tit, du vil. Aa, hvor jeg var glad, da Fa'r kom.

ANDRÉ.

Længtes du?

ANTOINETTE.

Ja. Og saa —

ANDRÉ.

Saa?

ANTOINETTE.

Jeg kan ikke forklare det. Jeg var i Grunden noget ensom.

ANDRÉ.

Jeg troede, at din Mand altid var hjemme hos dig.

ANTOINETTE.

Det er han ogsaa.

ANDRÉ.

Og Hilma?

ANTOINETTE.

Hun kommer ofte. Hun er saa dygtig, og det interesserer Hans at tale med hende om al denne Historie.

ANDRÉ.

Hvad gør du saa?

ANTOINETTE.

Jeg — aa jeg spiller lidt og synger lidt og — — ja, jeg véd saamænd ikke rigtig. Fritz kommer her ogsaa en Del.

ANDRÉ.

Synes du, at han er morsom?

ANTOINETTE.

Han begynder at blive lidt melankolsk, siden han ikke blev valgt.

ANDRÉ.

Du har da ikke slaaet dig paa Politiken?

ANTOINETTE.

Jo du, den morer mig.

ANDRÉ.

Alle disse endeløse Forhandlinger om —

ANTOINETTE.

Nej, forstaar du: deres Intriger og Drillerierne og alt det. Det fortæller Fritz saa morsomt om. Han kommer i Aften. Vi skal have Selskab. Hilma og han.

ANDRÉ.

Kommer I slet ikke sammen med andre?

ANTOINETTE.

Ikke meget. Der er nogle gamle Tanter Arens, men de gør ikke meget Besvær, og saa et Par Familjer, hvor vi har været til nogle meget kedelige Selskaber. Nej, vi har det for os selv.

ANDRÉ.

Ja ja.

ANTOINETTE.

Du sukker?

André.

Hvem skulde have troet, at du vilde ende som saadan en Spidsborger. Du, der altid var paa Farten.

Antoinette.

Ja, kan du huske.

André.

Du havde altid noget for.

Antoinette.

Og ingen Ting bestilte jeg.

André.

Hvad skal det sige?

Antoinette.

Jeg havde ingen Opgave.

André.

Hvem har lært dig det?

Antoinette.

Aa, det kom paa Tale sidst, da Hilma var her. Hun oversætter til Fritz'es Blad og læser med nogle Børn.

André.

Naa, og du skal maaske spadsere med en ældre Podagrist!

ANTOINETTE.

Det havde maaske været godt, hvis jeg havde haft saadan noget for.

ANDRÉ.

Hvorfor i al Verden dog det?

ANTOINETTE.

Fordi — fordi Dagen er lang.

ANDRÉ.

Det har jeg kun følt, da jeg længtes.

ANTOINETTE.

Før har jeg heller aldrig tænkt derpaa.

ANDRÉ.

Saa er det maaske, fordi du længes.

ANTOINETTE.

Hvad skulde jeg længes efter?

ANDRÉ.

Efter gamle Dage.

ANTOINETTE.

Ja, underligt er det med ét at være i saa helt forandrede Forhold.

ANDRÉ.

Jeg troede for Resten, at det er dig, der bestemmer Forholdene her i Huset.

ANTOINETTE.

Ja, Hans vil alt, hvad jeg vil.

ANDRÉ.

Naa, men saa —

ANTOINETTE.

Ja, men jeg vil ikke alt. Eller kan ikke.

ANDRÉ.

Forklar mig det.

ANTOINETTE.

Jo, sér du, her er saa fredeligt og saa stille. Saa bliver man selv stille.

ANDRÉ.

Men nu er det forbi.

ANTOINETTE.

Hvorfor det?

ANDRÉ.

Naturligvis fordi vi vil gøre Larm. Flytte om paa det Hele.

ANTOINETTE.

Det var Synd for Hans. Han er saa glad ved det gamle.

ANDRÉ.

Men du, du er jo ikke glad.

ANTOINETTE.

Jo jeg er, André.

ANDRÉ.

Nej du er ikke, Antoinette. Det véd jeg bedre.

ANTOINETTE.

Kommer du nok saa frækt spadserende ind i min Dagligstue og vil paastaa, at jeg ikke er lykkelig —

ANDRÉ.

Ja. Og flytter om paa alt Skramlet.

ANTOINETTE.

Og haaner min Oldefa'r —

ANDRÉ.

Og har Lyst til at kysse dig lige for Næsen af ham.

ANTOINETTE.

Men du gør det ikke.

ANDRÉ
(rejser sig).

Aa, vi er nogle store Børn.

ANTOINETTE.

Ja, men det er morsomt. Ligesom i gamle Dage.

ANDRÉ.

Naa, det var dog rart, at du ikke hele Tiden vil bagtale dem. Husk paa, Antoinette, du havde jo ingen Opgave! Ingen smaa Unger, du læste med, fordi de var for forkælede til at gaa i Skole, og du oversatte heller ikke Fruentimmerromaner, og du — —

ANTOINETTE.

Hold nu op, André.

ANDRÉ.

Tænk, de skrækkelige Dage, der slæbte sig hen for dig — —

ANTOINETTE.

Det var jo slet ikke saadan ment —

ANDRÉ.

Jo det var. Men den kloge Hilma har taget aldeles fejl. I gamle Dage havde du netop en Opgave, og nu har du ingen.

ANTOINETTE.

Det kan du vist ikke forklare nøjere.

ANDRÉ

(overskrævs paa en Stol).

Jo, jeg kan saamænd. De skal bare blive borte med alle deres Theorier og Programmer. Livet er slet ikke saa vanskeligt. Naar man blot lever i Overénsstemmelse med sig selv, saa har man en Opgave, en Livsopgave, uden at man véd af det.

ANTOINETTE.

I Overénsstemmelse med sig selv —

ANDRÉ.

Netop. Det var du før. Derfor var du lykkelig. Derfor gled Dagene hen for dig, uden at du tænkte paa det. Og det er Lykken, du. Akkurat ligesom man er rask, naar man ikke tænker paa sit Legeme.

ANTOINETTE.

Aa ja, André, du har maaske Ret.
Naa, men nu vil vi ikke mere tale alvorligt.

ANDRÉ.

Jo, nu kommer vi til det aller alvorligste.

ANTOINETTE.

Hvad skal det sige?

ANDRÉ.

Det skal sige, at nu kommer Arbejdets Tid. Sér du, da jeg gik i de fremmede Byer og længtes efter dig —

ANTOINETTE.

André —

ANDRÉ.

Ja, Herregud, Antoinette, det maatte jeg da nok have Lov til. Saa kom jeg til at tænke paa Arens' Digt — det, han skrev om dig, Dryaden.

ANTOINETTE.

Har du ogsaa husket det?

ANDRÉ.

Ogsaa? Hvem andre?

ANTOINETTE.

Vi alle. Og Fa'r har skrevet Musik til det.

ANDRÉ.

Jeg har lavet det til en Billedstøtte.

ANTOINETTE.

Hvad har du?

ANDRÉ.

Jeg kunde ikke lade være at tænke paa dig i den Stilling, hvor du staar med løftet Hoved og vinker med din Haand. Du er jo netop som saadan en Dryade —

ANTOINETTE.

Hans maa have holdt uendelig meget af mig dengang — han gør det endnu.

ANDRÉ.

Naa, og saa faldt det jo ganske naturligt, at jeg formede Dryader — lutter Dryader i dit Billede.

ANTOINETTE.

Har du dem?

ANDRÉ.

Nej. Jeg slog dem i Stykker, tilintetgjorde dem, den ene efter den anden.

ANTOINETTE.

Det var Synd.

ANDRÉ.

De lignede ikke, syntes jeg, tilfredsstillede mig aldrig. Jeg kunde ikke faa det frem, der

maa have været over dig — noget som en Hind, der flygter. (Rejser sig, gaar op og ned ad Gulvet.) Saa var det, jeg sagde til mig selv: hjem vil jeg. Og hjem, det vil sige for mig det Sted i Verden, hvor du er.

ANTOINETTE.

Du og Fa'r, I maatte begge hjem, hvor det er underligt.

ANDRÉ.

Jeg vil komme med mit Arbejde, og jeg vil sidde ligeoverfor dig og præge dig i Leret, Træk for Træk, og jeg vil slet ikke tænke paa andet, end at her sidder jeg og du ligeoverfor mig.

ANTOINETTE
(smilende, halvt for sig selv).

Jeg synes næsten, jeg begynder at faa en Opgave.

(Arens fra Baggrunden. Han har en sort Lædermappe, som han lægger fra sig paa Bordet til venstre.)

ARENS.

Goddag, Antoinette — og André (trykker hans Haand.) Men hvad er det, hvordan er det her sér ud?

ANTOINETTE.

Hvilket?

ARENS.

Møblerne —

ANTOINETTE
(lér).

Ved Gud jeg havde glemt det, rent glemt det.

ANDRÉ.

Det er en lille Overraskelse fra Antoinette og mig.

ARENS.

Ja, det har I saamænd Ret i. Det sér græsseligt ud.

ANTOINETTE.

Græsseligt —

ANDRÉ.

Er det Takken?

ARENS.

Saadan har de aldrig staaet før. (Trækker i Klaveret) Nej, jeg kan ikke flytte det alene.

ANTOINETTE.

Saa lad det staa.

ARENS.

Det er da ikke dit Alvor.

ANTOINETTE.

Jo, vist saa. Det sér meget livligere ud. Det gamle kender vi jo. Dette er noget nyt.

ARENS.

Noget nyt, det kan ikke nægtes. Jamen, kære Antoinette, jeg er saa vant til at have Sofaen staaende dér. (Sætter sig i Sofaen.) Og i det Hele — det er som om jeg kom ind i en ny Lejlighed.

ANTOINETTE
(i Sofaen hos ham).

Velkommen!

ANDRÉ.

Er De saadan et Vanemenneske?

ARENS.

Det er vi vel alle overfor vort Hjem.

ANDRÉ.

Da har jeg aldrig følt nogen Længsel efter Møblementet dér, hvor jeg kom fra.

ARENS.

Undskyld mig, André, jeg tænkte ikke derpaa.

ANDRÉ.

Troer De, det generer mig —

ARENS.

Nej, men det er Dem maaske smærteligt at tænke paa, at De intet Hjem har haft.

ANDRÉ.

Aa nej. De første Aar tænker man jo slet ikke. Saa kom jeg ud i Lære — det var i Grunden lystigt. Og da saa mit »Geni« blev opdaget, og Antoinettes Fa'r fik Interesse for mig og tog mig til sig, saa var alting jo godt.

ANTOINETTE.

Tænk, hvor mærkeligt ikke at vide, hvem der er éns Fa'r og Mo'r.

ANDRÉ.

Ja du. Maaske var det en Greve, maaske en Stodder. Jeg synes næsten, der er noget lystigt i det, noget fribaarent.

ARENS.

Fribaarent? Hvordan mener De?

ANDRÉ.

Jo, jeg staar jo udenfor Lovene paa en Maade. Jeg har blot dem, jeg holder af, og dem, der holder af mig.

ANTOINETTE.

Naa, Hans — begynder du ikke at komme dig. Lad blot, som om du var hjemme. Aa, du, vi har store Planer for.

ANDRÉ.

Vi vil —

ANTOINETTE.

Ikke sige noget. Hver Gang du kommer hjem, skal vi have en Overraskelse til dig.

ARENS.

Ja, Tak, det er jo meget smukt af Jer, at I tænker paa mig, men jeg holdt nù mere af det gamle.

ANDRÉ.

Saa var det ikke noget for Dem at rejse som jeg.

ARENS.

Nej, rejse er det værste, jeg kender.

ANTOINETTE.

Bedraget for Bryllupsrejse blev jeg.

ARENS.

Hvad skal man med det. Hvad vil man mere end at være lykkelig? Og gives der nogen

større Lykke end at leve i Ro og Fred med den, man holder mest af?

ANDRÉ.

Jo. Det maa være større Lykke at sé alt det dejlige i Verden sammen med hende.

Blot det at fare afsted med Iltogsfart er mig en Nydelse. Og tænk saa at kunne sidde i Kupéen alene med én, man elsker. Køre bort fra Alverden, ud til det ubekendte.

ANTOINETTE.

Dejligt, dejligt maa det være.

ARENS.

Det er nu saa ideelt sét. Husk saa paa alle Ubehagelighederne.

ANDRÉ.

Dem har jeg aldrig mærket. Det er kun, naar Folk ikke forstaar at rejse, de indfinder sig. Det er de Folk, der slæber hele Hjemmet med sig. De vil have det aldeles som hjemme. Aa, det har jeg sét de hundrede Gange. De vil have Kaffen paa den Maade og deres Støvler børstede saadan — det er derfor de skændes med Konduktører, Opvartere og Alverden.

Vi andre slænger hele Bagagen op i Nættet og saa afsted.

ANTOINETTE.

Ja, saadan rejste vi ogsaa altid

ARENS.

Og saa det, at man gaar fremmed omkring i Byerne, sér alle andre være hjemme og have travlt med deres Arbejde.

ANDRÉ.

Men man er ikke fremmed, man er hjemme, faar Venner —

ARENS.

Netop det kan jeg ikke lide. Det er noget troløst ved at befinde sig tilpas overalt.

ANTOINETTE.

Troløst?

ARENS.

Ja, mod det man forlod.

ANDRÉ.

Det kan saamænd gærne være. Men det er frejdigt, muntert og har en Herlighed, som I Hjemmemennesker slet ikke kender til.

ARENS.

Jeg har naturligvis ogsaa rejst. Jeg var gladest, naar jeg kom hjem.

ANDRÉ.

Aa ja, jeg kan ogsaa forstaa det.

ANTOINETTE.

Kan du?

ANDRÉ.

Ja jeg kan. Det talte vi jo om før.

ARENS.

Hvordan mener De, André?

ANTOINETTE
(staar ved Vinduet).

Aa, det var ingen Ting. Graavejr og Søle — hvor det sér trøstesløst ud.

ARENS.

Og hvor det er hyggeligt at komme hjem til sig selv —

ANDRÉ.

Og finde alt forandret.

ARENS.

Nu tænker jeg snart ikke mere paa det. Det kan ogsaa være, at det er nok saa smukt. I hvert Tilfælde: Antoinette har gjort det.

ANDRÉ
(gaar ud til venstre).

Jeg gaar ind og forstyrrer Professoren lidt.

ARENS
(bag Antoinette, der stadig staar ved Vinduet).

Forstaar du: du har gjort det, og derfor er det rigtigt. Hvorfor sér du saa tankefuld ud?

ANTOINETTE.

Tankefuld? Jeg?

ARENS.

Er det Vejret, der gør dig trist?

ANTOINETTE.

Jeg har saamænd slet ikke tænkt paa Vejret før nu.

Jeg har haft det saa muntert med André.

ARENS.

Jeg er glad for, at han er her.

ANTOINETTE.

Hvorfor det?

ARENS.

Fordi han morer dig. Og sér du, i den nærmeste Tid kan jeg ikke være saa meget hjemme.

ANTOINETTE.

Det var mærkeligt. Vil du maaske dog rejse?

ARENS.

Nej, det indlader jeg mig ikke paa. Men for nogle Dage siden fandt jeg inde paa Arkivet helt tilfældigt en hel Pakke Breve, som ingen før har benyttet. Aa, det er en stor Skat.

ANTOINETTE.

Gamle Breve?

ARENS.

Ja. Gamle, gule Breve fra Aarhundredets Begyndelse.

ANTOINETTE.

Hvem har skrevet dem?

ARENS.

Alle vore betydelige Mænd. Skrevet dem til hinanden. Store og vægtige Breve — som den Gang man endnu skrev Breve — og ganske ubetydelige Billetter.

ANTOINETTE.

Hvad vil du med dem?

ARENS.

Jeg vil benytte dem, forstaar du, sé klarere paa Mændene og Tiderne. Jeg skriver Brevene af, og saa ordner jeg dem her hjemme om

Aftenen. Her kan du sé. (Lukker Mappen op.) Jeg er allerede begyndt. Det er vanskeligt nok, for undertiden er Skriften næsten gaaet ud.

ANTOINETTE.

Og det har du nu saa travlt med?

ARENS.

Ja. Det er næsten som at foretage en Rejse.

Ikke en Rejse gennem Byer, hvor alle andre har trasket om, men i et helt nyt Land, hvor jeg ingen Sti kender, og hvor aldrig nogen har været.

Jeg rejser paa min Manér.

ANTOINETTE.

Kan ikke jeg være med dér?

ARENS.

Du?

ANTOINETTE.

Ja. Hjælpe dig, mener jeg.

ARENS.

Nej, kæreste Antoinette, det kan du ikke.

ANTOINETTE.

Jeg har altid hjulpet Fa'r og André.

ARENS.

Hjulpet? Hvordan mener du?

ANTOINETTE.

Det véd jeg ikke. Men de er begge kommet hjem, fordi de ikke kunde arbejde uden mig.

ARENS.

Hm. Det lyder saa underlig overspændt.

ANTOINETTE.

Sig ikke det.

ARENS.

Lad gaa med din Fa'r. Men vi skal da ikke have André hængende her hver Dag. Og forøvrigt bestiller han jo ingen Verdens Ting, saa han kan vel nok undvære din Hjælp.

ANTOINETTE.

For et Øjeblik siden var du jo glad over, at André er her.

ARENS.

Ja vist saa, men jeg synes ikke — — aa, Snak, lad André komme her saameget, han vil. Hvem, der vil, maa komme og sé, hvor lykkelig jeg er.

Naar jeg sidder inde ved mit Skrivebord og arbejder, saa hører jeg dig stundom gaa herinde, eller jeg skimter dig i Døren. Aa du, saa er jeg lykkeligere end alle Mennesker.

ANTOINETTE.

Men tænk nu, hvis jeg satte mig ligeoverfor dig, og vi arbejdede sammen.

ARENS.

Vilde du?

ANTOINETTE.

Ja, naturligvis. Det kan du da nok forstaa.

ARENS.

Og du tror ikke, at det vilde kede dig?

ANTOINETTE.

Det interesserer jo dig, saa maa du vel kunne interessere mig for det.

ARENS.

Nej, men det er jo storartet. (Sætter sig ved Bordet og tager Papirerne frem.) Kom nu og sæt dig.

(Antoinette sætter sig.)

Sér du, disse Breve her, de skal ordnes, ordnes efter Dato og Aarstal, og hver Forfatter for sig.

ANTOINETTE
(kigger paa Brevene).

Ja, det kan da ikke være saa vanskeligt. Og hvad saa?

ARENS.

Hvad saa? Saa bruger jeg dem bagefter.

ANTOINETTE
(rejser sig).

Det kalder jeg ikke at hjælpe dig.

ARENS.

Er det ikke at hjælpe?

ANTOINETTE.

Nej. Naa, dit Studium egner sig maaske ikke dertil. Jeg vilde jo hjælpe, naar du skal bruge Brevene.

ARENS.

Men du kender jo ikke noget til alt det, der gaar forud.

ANTOINETTE.

Saa kan du jo lære mig det. Hvorfor har du aldrig prøvet paa det?

ARENS.

Vilde du studere Historie og Kildekritik?

ANTOINETTE.

Herregud, Hans, hvorfor er det ogsaa saadan noget kedeligt noget, du har for. Hvorfor har du ikke noget, der kan gribe én, som Musik eller Maleri — noget, man ikke behøver at have studeret for at glæde sig over.

Saa skriv Digte da — som den Gang.

ARENS.

Ja, den Gang.

ANTOINETTE.

Hvorfor gør du ikke det mere?

ARENS.

Jeg kan vist ikke mere. Der er ikke noget, der driver mig til det. Jeg skal sige dig, den Gang da sad jeg her saa ene med min Længsel og alle de dejlige Minder om dig. Saa maatte det frem. Jeg syntes, det var paa en Maade som at sige det til dig selv. Men nu — nu har jeg dig jo, Antoinette, nu er det jo sket, du gaar jo her lyslevende omkring for mig, her i mine Stuer. Jeg tror, jeg er blevet stum af Glæde.

ANTOINETTE.

Min kære Ven. Saa lad os være glade

ved det, vi har. Og dine gamle Breve kan du beholde for dig selv.

ARENS.

Jeg vil fortælle dig derom en Gang, naar du faar Tid.

ANTOINETTE.

Du har maaske Ret i, at jeg ikke forstaar det. Jeg bryder mig ikke om Bøger og døde Mennesker, selv om de var nok saa store.

Ja, det kan godt være, at det er dumt. Men jeg kan ikke gøre mig anderledes, end jeg er. Jeg holder saa meget af Liv, af at høre mange tale omkring mig. Eller ogsaa Musik og Vers — — helst noget rigtig romantisk. Det er vist meget taabeligt, men jeg troer, at jeg holder saa meget af dit Digt, fordi det hedder Dryaden.

ARENS.

Min dejlige Eventyrpige. Naar nogen vilde spørge mig om diplomatiske Forhandlinger for mange Aar siden — saa kan jeg forklare dem det, dem kender jeg ud og ind. Men spurgte man mig, hvorfor jeg elsker dig saa højt, véd du, saa vilde jeg kun svare: hvorfor elsker vi Foraaret? Eller hvorfor elsker Ungersvenden i Eventyret den lille Dryade?

Den gamle Pige med en tændt Lampe, som hun sætter paa Bordet.

ARENS.

Du husker nok, at Hilma og Fritz kommer i Aften?

ANTOINETTE.

Jo, jeg har sagt det.

PIGEN.

Jo, Fruen kan være ganske rolig. Det er besørget altsammen.

ANTOINETTE.

Det vidste jeg nok.

PIGEN.

Nu skal jeg tænde i Doktorens Værelse.

Pigen gaar ind i Arens' Værelse. Arens følger med Mappen. Antoinette sætter Skærm paa Lampen.

Et Øjeblik efter kommer Pigen tilbage, tager Bakken paa Bordet og gaar.

Professoren og André fra venstre.

ANTOINETTE.

Naa, er I dér.

PROFESSOREN.

Nej sé. I har flyttet om. Det er nydeligt. Her staar Klaveret jo udmærket. **(Sætter sig ved det og præluderer.)** Hør, Antoinette, nu slipper du ikke af med mig saa snart.

ANTOINETTE.

Det vil jeg da heller ikke haabe.

PROFESSOREN.

Jeg vil leve her i Skjul, til jeg rejser igen. De skal faa at sé, at Professoren ikke er saa gammel endda.

ANTOINETTE.

Er det dit nye Melodrama, du tænker paa?

PROFESSOREN.

Ja. Jeg tænker paa den nye Sejr og — — paa noget andet.

ANDRÉ
(i Forgrunden til Antoinette).

Han kan ikke glemme, at Festouverturen ingen Lykke gjorde.

ANTOINETTE.

Jeg er bange for, at han overanstrænger sig.

PROFESSOREN.

Hvad staar I to og hvisker om?

ANTOINETTE.

Om at du vist arbejder for meget.

PROFESSOREN.

Saa, begynder du nu? Siger du ogsaa, at »Alderen har meldt sig« — som de Knægte saa smagfuldt udtrykte sig.

ANTOINETTE.

Har du hørt, Fa'r, at André vil lave en Statuette af mig?

PROFESSOREN

(rejser sig).

Det bliver der vist ikke noget af.

ANDRÉ.

Hvorfor ikke det?

PROFESSOREN.

Fordi du jo kun er her paa Gennemrejse.

ANDRÉ.

Nej, jeg bliver her foreløbig.

PROFESSOREN.

Du skrev —

ANDRÉ.

Man skriver saa meget.

PROFESSOREN.

(gaar op ned, standser saa lige ved dem og siger sagte).

Er det værd?

ANTOINETTE.

Hvad mener du?

ANDRÉ.

Kan du ikke forstaa, at jeg har faaet en Idé, som jeg ikke kan udføre uden Antoinettes Hjælp.

PROFESSOREN.

Jeg siger blot: pas paa, André. Her i Huset gaar alt i sin vante Gænge. Det er ikke noget for dig.

ANDRÉ.

Hvad du og Antoinette har holdt ud, har jeg hidtil ogsaa befundet mig vel ved.

PROFESSOREN.

Kan du ikke sé, at det er anderledes nu.

ANTOINETTE.

Det forstaar jeg heller ikke.

ANDRÉ.

Er I da blevet forandrede?

PROFESSOREN.

Det er det, du vil faa at mærke.

Hilma og Fritz fra Entreen.

ANTOINETTE.

Dér har vi jo hele Selskabet. Goddag!

De hilser.

PROFESSOREN.

De har ikke været her i flere Dage, Hilma.

HILMA.

Jeg har ikke haft Tid.

FRITZ.

Det er min Skyld. Vi maatte skynde os at faa den Skurk demaskeret.

ANDRÉ.

Hvilken Skurk?

FRITZ.

Ham i vor Fraklipningsfeuilleton. Mine Abonnentinder pinte Livet af mig i Breve, de kunde ikke forstaa, hvorfor Forfatteren ikke straffede ham. De syntes, det var ligefrem umoralsk.

ANTOINETTE.

Og hvad saa?

FRITZ.

Vent blot til imorgen. Frk. Drammen og jeg har slidt i det. Og nu brænder Asnet i det hedeste Helvede.

ANDRÉ.

Hvad er det, jeg hører, Redaktør, er du faldet ved Valgene.

FRITZ.

Med Glans, ja

ANDRÉ.

Hvorfor dog?

FRITZ.

Fordi jeg kom til at sige det stygge Ord Fremskridt. Min Modstander var klogere, han sagde Mad. I Grunden har han Ret.

ANDRÉ.

Du gaar maaske over til hans Parti?

FRITZ.

Nej, saa gaar jeg hellere helt. Jeg holder den blot gaaende lidt endnu for Fru Antoinettes Skyld.

ANTOINETTE
(kommer til).

Vi er flittige, du.

FRITZ.

Ja, vi gaar rundt og larmer.

ANTOINETTE.

Hvordan var det, vi sagde sidst i Vælgerklubben — — »Valgene, mine Herrer, siger intet — — (med dyb Stemme.) Det er hørt!« Hvorfor sagde han i Grunden det, Fritz?

FRITZ.

Ja, det var jo ikke smigrende for mig, der dumpede.

ANTOINETTE
(leende).

De — von Dumpenskjold!

FRITZ.

Alt det maa en Statsmand lide. Skal vi nu have André med til vore storpolistiske Samtaler?

ANTOINETTE.

Er De jaloux?

FRITZ.

Ja, det ved Gud, jeg er. Dér gaar jeg og skændes Dag ud og Dag ind for at have den Fornøjelse at grine af det Hele med Dem om Aftenen og saa — nej, nu hører jeg helt op.

ANTOINETTE.

Sér Du, André — dér er ogsaa en, jeg hjælper.

FRITZ.

Hvor er Arens?

ANTOINETTE.

Han er i sit Værelse. Nu skal jeg kalde paa ham.

FRITZ.

Jeg vil gaa ind til ham. Der er nogle Bøger, han skal anmelde.

ANTOINETTE.

Det er bedst, vi gaar med. Ellers bliver de siddende dér hele Aftenen.

De gaar ind i Arens' Værelse.

PROFESSOREN,
(der har talt med Hilma, springer op.)

Forstaar De, Hilma, jeg har aldrig arbejdet som nu. For nu er der ogsaa Trods i mit Arbejde.

HILMA.

Kære Professor, De har ikke godt af den Ophidselse. Nu vil vi ikke tale om Deres Arbejde.

PROFESSOREN.

Jo, De skal høre den Vise, den gaar gennem det Hele, ligesom en Slags Ledemotiv. Antoinette kan den. (kalder.) Antoinette — —

ANTOINETTE
(kommer).

Ja.

PROFESSOREN.

Syng Fuglefængerens Vise for os.

ANTOINETTE.

Ja. Men kender du Indholdet af Melodramaet, Hilma.

HILMA.

Nej.

André kommer ind.

ANTOINETTE.

Det gør André heller ikke. Nu skal I høre.

(André staar ved Klaveret, Antoinette sidder paa Klaverstolen med Ansigtet mod Tilskuerne, Professoren og Hilma ved Bordet.)

Det handler om en ung Ridder, der sidder paa sine Fædres Borg. Sidder og læser i gamle Skrifter Dag og Nat. Men saa en Dag vandrer han i Skoven. Det er lige paa den Tid, hvor Foraaret er i Luften og alle Træerne vil springe ud. Da møder han inde paa en ensom Sti en ung Kvinde, dejlig som Vaaren, ung som Vaaren og munter som Vaarens Fugle. Og han gaar hjem og tænker meget paa hende.

PRFOESSOREN.

Saa er det Fuglefængeren gaar forbi —

ANTOINETTE.

Ja, og synger.

Drejer sig om og akkompagnerer.
Mens hun synger kommer Fritz og Arens frem i Døren. Arens har Papirer i Haanden. Fritz en Bog.

ANTOINETTE
(synger og spiller).

Jeg havde et Bur! O gyldne Bur! Et Spind af
de fineste Strænge,
jeg selv havde flettet det Bur saa fint og arbejdet
tyst og længe.
Det Bur var flettet af Længsel og Fryd
og af min Elskedes Stemmes Lyd,
flettet i Nætter og Dage.
Nu er der intet tilbage.

PROFESSOREN.

Det er som om Sangen gør hans Længsel større. Den næste Dag maa han atter ud for at træffe hende, og hun følger ham hjem til den gamle Borg.

ANTOINETTE.

Saa gaar Fuglefængeren igjen forbi og synger:

(Som før.)

Jeg fanged en Fugl! Min dejlige Fugl! Min
Fugl med de Fjer saa fine.
Engang har du flagret omkring i mit Bur, al
Verdens Glæder var mine.

Da saâ jeg paa dig den Dag saa lang,
da sang du for mig din dejlige Sang —
Fugl, du var skøn og liden.
Nu er det længe siden.

Men i Morgendæmringen vaagner han ved sagte Trin, som Straa, der bøjer sig for Vinden. Det er hende, der har rejst sig fra Lejet og vil liste sig bort. »Jeg kan ikke blive mere hos dig,« siger hun. Han forstaar hende ikke. Han tager hende i sine Arme og hvisker alle forelskede Ord til hende. »Hører du ikke?« siger hun. »Jo, jeg hører Duggen falde paa Grenene derude,« svarer han. »Nej, det kalder paa mig, og i Nat har alle Skovens Træer faaet lysegrønne Blade.« Er det ikke nydeligt?

Gaar frem.

Saa vikler hun sig ud af hans Favn og ligesom svæver bort. Men ved Borgens Vindu staar den unge Ridder sørgmodig og fuld af Længsel, og han strækker sine Arme ud i den tomme Luft og glemmer hende aldrig.

FRITZ.

Bravo, ypperligt fortalt.

Fritz og Arens gaar ind igen i Arens' Værelse.
André og Antoinette staar lidt ved Sofaen og gaar saa ogsaa under det følgende derind.

PROFESSOREN.

Og saa kommer Fuglefængeren igen og synger sidste Vers, hvor han siger, at nu er han blevet gammel og kan ikke mere fange Fugle. Se, saadan en gammel Fuglefænger er jeg ogsaa.

HILMA.

Det mener De jo slet ikke.

PROFESSOREN.

Troer De, der er Sejre for mig endnu.

HILMA.

Ja jeg gør. De er ikke som en Mand, der har tabt Slaget.

PROFESSOREN.

Tak, Hilma, aa nu bringer De mig paa Fode som en Gang før. Jeg føler mig tryg her. Naar jeg efter en Dag som denne, hvor jeg har været mere end sædvanlig forpint, træffer Dem, saa er det, som om der kom Ro over alle mine Nerver.

HILMA.

Jeg er maaske saadan en Slags Sygeplejerske?

PROFESSOREN.

Nej, nej. Det er saadan et tungt Ord. De er snarere barmhjærtig Søster. Det lyder saa smukt. Der er Fred i det.

HILMA.

Aa ja. (Rejser sig.) Og hvad siger De saa til Andrés Ankomst?

PROFESSOREN.

Han maa bort igen.

HILMA.

Hvorfor mener De?

PROFESSOREN.

Fordi jeg synes, han bringer Ufred med — — eller Uro snarere. Luften derude fra hænger ham i Klæderne.

HILMA.

Saa længes De jo dog ud.

PROFESSOREN.

Jeg — aa ja. Det var ikke saa meget det —

HILMA.

Mener De Antoinette —

PROFESSOREN.

Ja. Jeg er saa underlig bange. André huer mig heller ikke. Der er noget nyt over ham, som om han gik med en Beslutning.

HILMA.

Stoler De da ikke paa Antoinette?

PROFESSOREN.

Stoler? Jo — som paa mig selv. Men heller ikke mere. Vist har André bragt Uro med sig. Det kan jeg jo mærke paa mig selv. Men den skal jages paa Flugt. Skynd Dem, Hilma, og sig, at jeg er en gammel, graa Mand.

HILMA.

Det gør jeg ikke. De er den samme, som De altid var. Og naar Deres Arbejde er fuldendt, og det gør Lykke, og Mennesker samler sig omkring Dem, saa vil de flyve ud, bort fra os andre.

PROFESSOREN.

Herligt vilde det være. Aa nej, det var utaknemligt sagt.

HILMA.

Det var vel blot Sandheden.

Antoinette og **André** har under de sidste Repliker sat sig i Sofaen til højre.

ANDRÉ.

Sé engang: nu er de alle anbragte! Hvad vilde du egentlig gøre, hvis jeg ikke var her?

ANTOINETTE.

Ja, det véd jeg i Grunden ikke. Du er uundværlig.

ANDRÉ.

Det synes jeg ogsaa. Jeg er saa lykkelig.

ANTOINETTE.

Fortæl mig nu videre om din Rejse.

ANDRÉ.

Aa, den var trist. Men i Morgen den Dag tager vi fat paa Arbejdet. Vil du?

(Strækker Haanden ud.)

ANTOINETTE

(slaar til).

Vi to?

ANDRÉ.

Vi to!

TREDJE AKT.

Nogle Maaneder senere.
Samme Scene. Lys Formiddag.
Paa Bordet til venstre en Statuette af Ler tildækket med vaade Klude.

Antoinette sidder ved Bordet i en hvid, løstsiddende Kniplingskjole. Hun sidder med Ryggen mod Baggrunden i den gamle Stol og kigger i en Avis.

Arens fra Baggrunden med Favnen fuld af Foraarsblomster. Han lister sig hen bag ved Antoinettes Stol og lader Blomsterne falde ned over hende.

ANTOINETTE
(springer op, leende).

Men André — — hvad, er det dig!

ARENS.

Troede du, det var André.

ANTOINETTE

(samler Blomsterne op).

Han skal jo komme snart, og jeg havde lige sagt Farvel til dig.

ARENS.

Ja. Men da jeg kom forbi Gartneren, saa myldrede det med Foraarsblomster. Jeg maatte have dem. Maatte hjem og lade dem flagre om dig. Dejlige, dejlige Antoinette.

ANTOINETTE.

Tak min Ven.

ARENS.

Nu sad du dèr i Stolen, som da du første Gang var hos mig. Kan du huske, hvor du var nysgærrig og gik og kiggede paa alting. Og jeg fandt ingen Ord at sige.

ANTOINETTE.

Det husker jeg ikke. Du talte hele Tiden, synes jeg.

ARENS.

Ja, dumme, ligegyldige Ord. Intet af det jeg vilde sige.

ANTOINETTE.

Nu sidder jeg her dog igen.

ARENS.

Det er jo netop det ubegribeligt dejlige. Jeg forstaar endnu ikke, hvordan jeg bar mig ad med at faa det sagt.

ANTOINETTE.

Jeg véd det.

ARENS.

Hvordan da?

ANTOINETTE.

J e g sagde det.

ARENS.

Du?

ANTOINETTE.

Eller lod dig sige det. Husker du ikke det? Hvis jeg ikke havde villet, havde du aldrig kunnet.

ARENS.

Du har Ret.

ANTOINETTE.

Og det var Besøget herude, der bestemte mig. Og saa din Usikkerhed, det, at du mente det saa fuldt og ikke turde sige det alligevel.

ARENS.

Alt skylder jeg dig.

ANTOINETTE.

Hvis jeg nu ikke havde ladet dig tale den Gang, havde du saa nogensinde faaet Mod til at sige det?

ARENS.

Ja.

ANTOINETTE.

Var du da vis paa Svaret?

ARENS.

Saa vis som den, der elsker, altid er inderst inde.

ANTOINETTE.

Saa vidste du bedre Besked end jeg.

ARENS.

Og selv om jeg ikke havde været vis —

ANTOINETTE.

Hvad saa?

ARENS.

Saa havde jeg dog sagt det.

ANTOINETTE.

Alligevel —

ARENS.

Ja, om saa den, der kendte dig bedst, havde bragt mig dit Nej forud. Jeg maatte

have en Afgørelse, en Afgørelse fra dig selv. Jeg var forpint og ude af mig selv.

ANTOINETTE.

Og hvis det nu ikke var gaaet, som det gik?

ARENS.

Jeg vil ikke tænke paa det. Hvad skal det ogsaa være til? Forstaar du, at nu giver Livet mig alt, nu er jeg ogsaa med, har faaet Ret til at være lykkelig, synes jeg. Alt andet betyder i Virkeligheden intet overfor det, og jeg vilde helst blive her Dagene igennem med dig alene.

ANTOINETTE.

Troer du ikke, du vilde blive træt deraf?

ARENS.

Nej aldrig.

ANTOINETTE.

Jeg vilde blive det.

ARENS.

Træt af at blive beundret og elsket?

ANTOINETTE.

Jeg troer det, ja.

ARENS.

Hvorfor dog det?

ANTOINETTE.

Fordi — — jeg véd ikke — — der var ligesom ingen Sejr ved det.

ARENS.

Det forstaar jeg ikke.

ANTOINETTE.

Nej, det gør du vel ikke —

ARENS.

Sejr — jo, Antoinette, du har sejret saa meget, som det ene Menneske kan sejre over det andet. Hver Time, jeg lever, er for mig en Tak til dig. Gør alt, hvad du vil, og jeg vil bøje mig for dig i Jubel. Alt kan jeg bære, naar blot jeg har dig.

ANTOINETTE.

Ja, ja. Men det var ikke saadan, jeg mente. Du forstaar mig slet ikke.

ARENS.

Sig mig da —

ANTOINETTE.

Det kan jeg jo ikke. Jeg synes her er

saa sikkert — altfor sikkert. Saadan noget har ikke Ord. Sproget er saa fattigt, naar det skal udtrykke det, der bærer ud over.

ARENS.

Ud over?

ANTOINETTE.

Ja. Ud over denne trange Stue og disse gamle Møbler.

ARENS.

Er du da ikke tilfreds her?

ANTOINETTE.

Det er vel ikke andet end Foraarsfornemmelser.

ARENS.

Flyvelyst?

ANTOINETTE.

Aa ja. Flyvelyst.

ARENS,

Men hvorfor skal vi saa betænke os. Lad os rejse, siden det ikke kan være andet.

ANTOINETTE.

Siden det ikke kan være andet. Det er netop Sagen. Du kan jo ikke rejse paa den

Maade, som vi andre. Du vilde rejse for at komme hjem.

ARENS.

Og du da?

ANTOINETTE.

For at rejse.

ARENS.

Enhver Ting, man gør, maa have et Maal.

ANTOINETTE.

Og du vilde hurtigt savne dit Hjem, dine Bøger, Hilma —

ARENS
(studser).

Hilma?

ANTOINETTE.

Ja. Ogsaa hende.

ARENS.

Antoinette, du er da ikke —

ANTOINETTE.

Vær ikke taabelig. Men du forstaar nu, at helt opfylder jeg ikke din Dag. Der er mere.

ARENS.

Naa ja, naar du tager det paa den Maade. Det er jo kun det ydre.

ANTOINETTE.

Er Hilma kun det ydre for dig?

ARENS.

Du kommer hele Tiden tilbage dertil. Jeg forstaar ikke, hvad du mener. Ja, du har Ret: jeg taler gærne med Hilma. Husk paa, hvor længe vi har kendt hinanden, hvor længe hun har delt mine Interesser.

ANTOINETTE.

Du har det i Grunden godt. Du har baade en Veninde og en Kone.

ARENS.

Du er saa underlig i Dag.

ANTOINETTE.

Bryd dig ikke derom. Det er maaske kun Foraarsgriller, siger jeg jo. Gaa nu hen paa Trykkeriet med dine gamle Breve.

ARENS.

Jeg kan ikke. Du har gjort mig bedrøvet.

ANTOINETTE.

Vist ikke. (Rækker ham Haanden.) Tak for Blomsterne.

ARENS
(kysser hendes Hænder).

Antoinette, jeg vil jo alt for dig.

Antoinette stiller Blomsterne i en Vase.
Hilma fra Entréen med Overtøjet paa. Under det følgende tager hun det af.

ARENS.

Aa Hilma — det var godt, du kom. Antoinette er lidt melankolsk, hun trænger til Selskab.

HILMA.

Vejret var saa straalende. Jeg vilde gaa en Tur.

ARENS.

Ja. Sé at faa Antoinette ud. Jeg maa gaa nu.

Arens ud.

HILMA.

Vil du saa?

ANTOINETTE.

Du kan jo gaa med Hans.

HILMA.

Du vil ikke?

ANTOINETTE.

Nej.

HILMA.

Er der noget i Vejen med dig? Du svarer saa underligt.

ANTOINETTE.

Det er Brevene, han skal ind med. Denne sjældne Skat, I har ruget over.

HILMA.

Ja, de er meget interessante, men —

ANTOINETTE.

Naturligvis. For dem, der forstaar sig paa sligt. Véd du, hvad jeg beundrer hos dig?

HILMA.

Naa?

ANTOINETTE.

Din Alsidighed. Du studerer med Hans, diskuterer med Fritz og hvisker med Fa'r. Du ser undertiden ud, som om du har Hemmeligheder for med dem alle tre.

HILMA.

Hvad mener du?

ANTOINETTE.

At jeg er ked af at se dig gaa og stikke Hovedet sammen med alle Mandfolkene her i Huset.

HILMA.

Antoinette —

ANTOINETTE.

Antoinette — dejlige Antoinette — jeg er ked af det, ked af dig, ked af det Hele.

HILMA.

Vær nu rolig. Hvorfor er du saa ophidset? Er det fordi, du troer, at Hans skulde holde for meget af mig. Aa du, jeg tager intet fra dig.

ANTOINETTE.

Jeg føler mig usikker her i Jeres gamle Hus med alle dets Krinkelkroge. Og alle disse gamle Møbler, hele Hjemmet, det har en Fortid, som ikke er min, men Jeres.

HILMA.

Den Fortid, her er Tale om, er fuld af stille Lykke.

ANTOINETTE.

Stille, stille — al Ting stille. Jeres Liv, Jeres Lykke, Jeres Tale.

HILMA.

Men sér du da kun Fortiden præget her. Har ikke ogsaa du bragt noget herind?

ANTOINETTE.

Hvad skulde det være?

HILMA.

Den uendelige Lykke, du har bragt din Mand.

Kort Pause.

ANTOINETTE.

Jeg forstaar dig ikke, Hilma. Jeg synes, dit Liv gaar saa uendelig stille hen. Føler du aldrig Længsel?

HILMA.

Længsel? Efter hvad?

ANTOINETTE.

Efter Larm og mange Mennesker. Skiftende Stemninger og megen Lykke.

HILMA.

Det gør vel alle Mennesker.

ANTOINETTE.

Ja, ja, men det er ikke nok. Søgte du aldrig at naa det?

HILMA.

Jeg troer, at sligt er umuligt at søge. Man faar det eller ikke.

ANTOINETTE.

I slaar Jer altid til Taals. Det kan jeg ikke.

HILMA.

Det er, fordi du er saa ung og har haft saa faa Skuffelser. Og har sét saa faa blive skuffede.

ANTOINETTE.

Aa, man skal handle helt ud og tale helt ud.

HILMA.

Det er farligt.

ANTOINETTE.

Du har vist aldrig elsket nogen.

HILMA.

Hvorfor siger du det?

ANTOINETTE.

For saa vilde du vide, at det er langt farligere at tie, naar man vil være lykkelig. Og ellers er der jo slet ingen Mening i det Hele. Jeg véd godt, at der hører Mod til det. Men der er mange Kvinder og Mænd, der har haft Mod til at bryde gamle Forhold for at blive lykkelige.

HILMA.

Aa ja, men troer du ikke, at de ofte var blevet lykkeligere ved at lade være.

ANTOINETTE.

Hvorfor?

HILMA.

Fordi de, der ofrer saa meget, ogsaa kræver meget. Og bliver saa uendelig skuffede, naar de ikke faar alt.

Jeg har sét Kvinder, der forlod Hus og Hjem for at blive lykkelige. Men de blev det ikke. Jeg kunde sé det paa deres stirrende Øjne og spændte Miner. Det var ligesom om der var noget, de spejdede efter og noget, de skælvede for.

Og man smilte af dem og sagde: Herregud, hvor hun er jaloux, hvor hun piner sin Mand.

ANTOINETTE.

Aa det er hæsligt. Og det har du sét?

HILMA.

Ja.

ANTOINETTE.

Nævn mig nogen.

HILMA.

Jeg kunde det.

ANTOINETTE.

Gjør det saa.

HILMA.

Troer du det ikke?

ANTOINETTE.

Jo. Sig det dog.

HILMA.

Din egen Mo'r.

Antoinette kaster sig i stærk Bevægelse i en Stol.

HILMA.

Hvorfor griber det dig saa stærkt?

ANTOINETTE.

Men naar man nu ikke kan lade være?

HILMA.

Saa maa man ogsaa følge. Men det er saa let at sige, at man ikke kan. Altfor let.

Man kan tvinges af Livet til at dølge meget og til at vente — — vente længe.

ANTOINETTE.

Hvordan mener du?

HILMA.

Aa, vi der er saa stille, altfor stille som du siger, vi har vel ogsaa vore Haab, der skuffes og knækkes. Vi har vel haft de samme Storme at udstaa, den samme Vilje, vi ikke kunde faa hævdet.

ANTOINETTE.

Men naar man nu kan? Og vil?

HILMA.

Det vil du ikke. For kan man og vil man fuldt ud, saa spørger man ikke.

Fritz fra Baggrunden med Hat og Stok.

FRITZ.

God Dag mine Damer.

ANTIONETTE.

God Dag, Fritz.

FRITZ.

Jeg vil blot spørge, om Deres Mand ikke vil med ind til Byen.

ANTOINETTE.

Han er gaaet.

FRITZ.

Det var kedeligt. Jeg havde tænkt paa at

gaa en lille Omvej med ham. Det straaler af Sol paa alle Veje.

HILMA.

De er bleven poetisk.

FRITZ.

Vi Journalister løber altid efter det nyeste, véd De nok. Jeg vilde blot interviewe Foraaret. (Sér paa Bordet.) Naa, dér staar Statuetten. (Piller Kludene af.) Nej sé dog — — den er virkelig smuk, henrivende. Han er gaaet frem — — hvor yndefuldt de »løfter højt det lyse Hoved«, som skrevet staar. Han er s'gu dog Kunstner. (Sér ud ad Vinduet.)

ANTOINETTE.

Tvivlede De?

FRITZ.

Aa — som jeg tvivler om det meste. Saa har man den Glæde en sjælden Gang at faa Uret. Der ligger lige som et grønt Slør over alle Trætoppene derude.

HILMA.

Det sagde De virkelig rigtig pænt.

FRITZ.

Kære Frøken Drammen, De vil nu have,

at jeg hele Livet skal byde Dem lutter Sennep og — hm, skal vi sige Salt. Nej, nu sætter jeg nye Strænge paa Harpen.

HILMA.

Hvilke Strænge?

FRITZ.

For det første vil jeg ikke gøre Nar af nogen eller noget, saalænge Vejret er saa dejligt. Jeg vil tage i Skoven med Tyrolerhat og en grøn Botanisérkasse.

ANTOINETTE.

Det vil klæde Dem. Naa og for det andet?

FRITZ.

Vil jeg henfalde i den store Ligegyldighed. Jeg har skrevet en lyrisk og mandig Erklæring til Publikum, om at jeg allerærbødigst trækker mig tilbage.

ANTOINETTE.

Hvad skal det sige?

FRITZ.

Siden De har forladt Politiken for at blive Dryade eller noget andet luftigt, saa morer den mig ikke. Og jeg er ked af at være den, der skriger højest her i Landet. Naar Politik ikke

fører til Magten, er den egentlig ikke værd at røre ved. Naar man vil øve Kritik, saa maa man have Magt. Ellers gør man sig til Grin for sig selv.

HILMA.

Man kan vække andres Frisind.

FRITZ.

Ja, det er naturligvis rigtig nydeligt. Men jeg kan ikke trille Kanonerne ud paa Gaden alene, naar Folket ikke vil skyde bag paa. Nu har jeg staaet parat saa længe — nu er det mig ligegyldigt, om Folket bliver frisindet eller ej.

HILMA.

Idag er De rar.

ANTOINETTE.

Rigtig saadan foraarsfrisk.

FRITZ.

Thi nu kommer jeg nemlig til det sidste Punkt paa Dagsordenen eller den sidste Stræng paa Harpen: det er mig ligegyldigt, fordi jeg rejser.

ANTOINETTE.

Rejser De ogsaa — —

FRITZ.

Ogsaa? Faar jeg Rejseselskab?

ANTOINETTE.

Nej, jeg mente blot — — vil De virkelig rejse?

FRITZ.

Ja. Væk fra det Hele. Jeg er nemlig nu i den Situation — baade moralsk og materielt —, at jeg egentlig burde gifte mig. Det gør jeg nu ikke.

ANTOINETTE.

Hvorfor ikke?

FRITZ.

Skal jeg aabne hele min sorte Sjæl for Dem? Fordi jeg ikke kan taale at danse mere.

ANTOINETTE.

Naa og saa?

FRITZ.

Saa kan jeg ikke mere gaa paa Bal. Og de fleste unge Piger tager nu om Stunder den, der danser bedst Trippevals.

ANTOINETTE.

Og det skulde netop være en af de Yngste?

FRITZ.

Selvfølgelig. Da jeg var meget ung, vilde jeg helst altid danse med de store Piger, nu kan jeg ikke faa dem smaa nok.

HILMA.

Véd De Fritz, at De er ækel i Dag.

FRITZ.

Det glæder mig, at De siger det. Saa er jeg vis paa, at De ikke vil savne mig altfor meget. For nu maa De sé Dem mæt paa mit smukke Ansigt. Jeg vil tilbringe de Aar, der endnu forundes mig, med at tumle mig derude i den lokkende Verden. Jeg vil sidde paa Promenaderne og lade Folk passere Revy for mig, jeg vil spise god Mad paa fine Restaurationer, hvor Opvarterne komme med Retterne saa højtideligt, som om det var Rigets Insignier, der ligger paa Sølvfadene, og hvor der er saa tyst som i en Kirke.

Og efter Bordets Glæder vil jeg adsprede mig paa Alskens Vis. Verden gør meget for saadan en enlig Ungkarl.

HILMA.

Det er en smuk Slutning paa Livet.

FRITZ.

Ja ikke sandt. Jeg har gjort redelig Forsøg paa at ofre mig for andre, baade enkelte og det Hele — nu vil jeg nyde Efteraaret. Det siger jo de rigtige Naturfeinschmeckere er den allersomdejligste Tid.

Professoren fra venstre.

PROFESSOREN.

Goddag Hilma. Og Fritz. Her er jo helt Selskab.

FRITZ.

Skulde ikke De ud at røre Dem lidt og høre Deres Kolleger Fuglene komponere.

PROFESSOREN.

Jo, det var netop det, jeg havde Lyst til. Jeg vilde blot bede Antoinette om at binde mit Slips.

ANTOINETTE.

Ja kom.

PROFESSOREN.

De gaar vel med, Hilma?

HILMA.

Ja gærne.

FRITZ.

(idet Professoren og Antoinette gaar.)

Bind nu Deres flotteste Kunstnersløjfe, Frue. Naa, hvad siger De saa — ærligt — om min Beslutning?

HILMA.

Jeg siger, at jeg kan ikke lide saadan Forestillinger.

FRITZ.

Det er dog blot et Lystspil. Dem holder jeg mest af. Her bliver snart Tragedie — det er godt, jeg rejser.

HILMA.

Tragedie?

FRITZ.

(betragter Statuetten.)

Ja Gu' er han blevet Kunstner. — Jeg tænkte det straks, da de to kom anstigende.

HILMA.

Hvad er det, De mener?

FRITZ.

Ja, De sér jo ikke noget, for De er vel Part i Sagen.

HILMA.

Nu skal De tale lige ud.

FRITZ.

Nej. Jeg vil ikke mere sige Folk Sandheden. Og De er vel stor nok til at passe paa Dem selv. Det er værre med Antoinette og Arens.

HILMA.

Troer De da —

FRITZ.

Ja. Nu troer jeg, at han faar en Kurv.

HILMA.

Ulykkesfugl, som De er.

Fritz.

Nej, De tager Fejl. Nu hører jeg til Trækfuglene, der vælger de bedste Madsteder efter Aarstiderne.

Professoren fra venstre

PROFESSOREN.

Se saa. Nu er jeg færdig.

FRITZ.

Jeg faar dog ikke Tid til at gaa med. Jeg anbefaler mig. Farvel.

HILMA.

Farvel.

PROFESSOREN.

Vi sér Dem vel snart igen. Farvel saa længe.

Fritz gaar.

HILMA.

Ja jeg er rede.

PROFESSOREN.

Skal vi ikke vente paa Antoinette?

HILMA.

Jeg tænkte André kom.

PROFESSOREN.

Aa ja, det gør han vel ogsaa.

HILMA.

Kan De huske, hvad De sagde kort efter, at André var kommet?

PROFESSORBN.

At han snart skulde rejse? Ja. Men det faldt i Grunden saa naturligt, at han blev.

HILMA.

Naturligt — ja.

PROFESSOREN.

Aa, det har været en herlig Tid denne. Ro paa alle Kanter, Iver og Held til mit Arbejde.

De véd ikke, hvor det har grebet mig at sidde her og gemme mig. Lad dem blot forsøge paa at glemme mig. Jeg har ikke glemt dem. Nu kommer jeg her med et nyt Værk, som ingen véd Besked om. Og saa har jeg gjort en Opdagelse, Hilma.

HILMA.

En Opdagelse?

PROFESSOREN.

Ja. En stor og vigtig Opdagelse. Véd De, at det er en underlig Følelse for en Mand at sé sin Datter gift og forsørget.

HILMA.

De mener Uvisheden, om det er til hendes Lykke eller ej?

PROFESSOREN.

Aa, ikke saa meget det. Nej, jeg mener den Følelse, han har af, at nu begynder han at blive gammel.

HILMA.

Det har De nu koketteret med i mange Aar.

PROFESSOREN.

Netop. Koketteret ogsaa med sig selv. Jeg vilde ikke være gammel. Det var, som om

Antoinette gav mig ny Ungdom. Men da hun tog fra mig og slog sig til Ro, saa faldt det saa naturligt, at jeg fulgte hende.

Og nu har jeg fundet den Maade, paa hvilken jeg baade kan færdes derude i Verden og blive herhjemme.

HILMA.

Er det Deres Opdagelse?

PROFESSOREN.

Ja. Her vil jeg blive, og saa vil jeg prøve paa at skabe nye Værker, der bringer mit Navn viden om. Da jeg var ung, kom Tankerne under Larm og Uro. Nu trives de kun i Fred.

HILMA.

Det har De lært her —

PROFESSOREN.

Ja, i Antoinettes Hjem.

HILMA.

Og her vil De blive?

PROFESSOREN.

Det vil jeg. Men kun paa én Betingelse.

HILMA.

Hvad er det for en Betingelse?

PROFESSOREN.

Lad os sætte os her. Der er noget, jeg vil sige Dem. Jeg har levet her mellem faa Mennesker, har levet mig sammen med dem saa stærkt, at jeg ikke kan skilles fra dem. Jeg har i dem Erstatning for alt det bevægede Liv derude.

Men mest af alt er det Dem, Hilma, der har givet mig Ro og Tillid tilbage.

Nu kommer jeg til Dem og spørger, om De troer, at de mange Aars Venskab kan vare vort Liv igennem.

HILMA.

Det spørger De om —

PROFESSOREN.

De kender mig og hele mit Liv. Og det er mig, som om jeg nu først vender hjem. Hjem til Dem. Vil De saa, Hilma.

HILMA.

Vil, vil. Det var jo det, jeg længtes efter Aar og Dag.

PROFESSOREN.

(tager hende i sine Arme).

Vi gaar saa blinde forbi det, der er vor største Lykke.

Aa kom, lad os gaa. Kære, kære Hilma, jeg synes, jeg har saa meget at sige Dem.

André fra Entreen.

ANDRÉ.

God Dag.

Antoinette fra venstre.

ANTOINETTE.

Jeg saa dig fra Vinduet.

ANDRÉ.

Jeg blev opholdt —

PROFESSOREN.

Saa gaar vi.

André har sat sig ved Bordet og begyndt at ordne sine Sager. **Antoinette** sætter sig i Stolen.

ANDRÉ.

I Grunden er vi færdige.

ANTOINETTE.

Færdige med vort Arbejde?

ANDRÉ.

Ja. Hvis jeg ikke som Penelope skulde tilintetgøre det Hele for at kunne begynde forfra igen. Aa nej, jeg troer ikke, jeg kunde det. Jeg siger dig, Antoinette, at det er et Kunst-

værk, jeg har skabt, da jeg sad her de lykkelige Dage. Kunde jeg nu udføre det i det hvideste Marmor, saa skulde min Dryade gaa paa Sejrstog gennem hele Verden.

ANTOINETTE.

Véd Du saa vist, at alt er lykkedes?

ANDRÉ.

Ja du, det véd jeg. Baade Fejl og Fortrin føler en Kunstner altid paa sig selv, naar han vil være ærlig. Og hvad siger du da!

ANTOINETTE.

Jeg tænker paa, at nu er vi altsaa færdige.

ANDRÉ.

Underligt er det. Man længes jo efter at blive færdig med det, der opfylder en saa stærkt, og man vil dog nødig være det.

ANTOINETTE.

Og hvad nu —

ANDRÉ.

Antoinette, kan du tvivle. Vi har jo talt om det Dag efter Dag, selv naar vi tav.

ANTOINETTE.

Mest du.

ANDRÉ.

Du sagde mig aldrig imod.

ANTOINETTE.

Men jeg sad og vejede hvert Ord i mit stille Sind. Du paa den ene Side, alt andet paa den anden.

ANDRÉ.

Nej. Livet, Friheden mod Hverdagen her.

ANTOINETTE.

Aa du, saa let er det vel ikke at afgøre. Men du er saa sikker i din Sag.

ANDRÉ.

Det var jeg fra den første Dag.

ANTOINETTE.

Hvor kunde du være det?

ANDRÉ.

Fordi jeg elsker dig saa højt. Jeg husker Rejsen her hen. Jeg stod og raabte dit Navn ud i Jærnbanevognenes Raslen. Jeg maatte have Hovedet ud af Voggonvinduet, ellers syntes jeg ikke, det gik fremad.

ANTOINETTE.

Og at du saa kom herind i Huset uden al Betænkning.

ANDRÉ.

Skulde jeg have sneget mig herind som en Forbryder? Jeg kom jo i mit lovlige Ærinde.

ANTOINETTE.

Lovlige?

ANDRÉ.

Ja, som Loven er for mig og for dig. Jeg maatte hjem. Jeg var saa vis paa, at du ventede det.

ANTOINETTE.

Hvorfor troede du det?

ANDRÉ.

Kender du ikke det? Der var noget, der drog mig. Det siger vi saa ofte, og dog er det det, vi aldrig forstaar.

ANTOINETTE.

Hvilket?

ANDRÉ.

Den Magt, der er i Menneskers Længsler og Tanker.

ANTOINETTE.

Troer du da, at det var mine Tanker, der drog dig?

ANDRÉ.

Jeg véd, at det i Førstningen var noget, der ligesom var udenfor min egen Bevidsthed. Det var jo min faste Beslutning at glemme dig, søge at glemme dig for andre. Men jeg kunde det ikke. Jeg forstod ikke, hvad det var. Jeg tænkte, det maatte gaa lettere, hvis jeg arbejdede. Saa var det, at Tanken om Dryaden kom op i mig. Først ubevidst, men saa tydeligere og tydeligere. Og fra det Øjeblik var der ingen Tvivl mere. Da havde Arbejdet sejret over mig og du over Arbejdet.

ANTOINETTE.

Men jeg véd, at det var ikke min Længsel, dèr var hos dig. Det kunde det ikke være. Thi jeg begyndte først at længes efter dig, da du kom.

ANDRÉ.

Da jeg kom?

ANTOINETTE

Ja, derude fra. Da gik det først op for mig, at der var noget, jeg havde forladt.

ANDRÉ.

Netop. Og nu byder jeg dig det alt igen.

ANTOINETTE.

Saa gik det saa let og lystigt i den første Tid, thi at det var saadan Alvor for dig, det viste du først efter Haanden.

ANDRÉ.

Ja. Og da blev det ogsaa Alvor for dig.

ANTOINETTE.

Men ikke som du troer. Derfor frygtede jeg for den Dag, da Dryaden blev færdig. Thi da maatte Afgørelsen ogsaa komme.

ANDRÉ.

Tvivler du da?

ANTOINETTE.

Ja jeg gør, André. Jeg er saa uendelig usikker nu. Jeg synes, det er langt tryggere at længes.

ANDRÉ.

Du, der engang var saa frejdig og helt dig selv.

ANTOINETTE.

Det er jeg ikke mere.

ANDRÉ.

Det ser jeg. Men hvorfor er du det ikke?

ANTOINETTE.

Fordi dette Hjem har fanget mig.

ANDRÉ.

Nej, kuet dig har det, gjort dig viljeløs. Og derfor skal jeg handle for dig. Antoinette, endnu i Aften rejser vi to sammen. Vil du ikke sige dem det, saa lad mig gøre det.

Antoinette svarer ikke.

ANDRÉ.

Hører du, vi maa have en Afgørelse, det føler du jo selv, Og hvis du ikke er sikker, saa er jeg det for os begge. For mig er der ingen Tvivl. Ingen Tvivl om, at vi to hører sammen. Jeg kan ikke undvære dig. Jeg har kun dig i hele Verden.

Hvorfor stirrer du saadan? Hvorfor svarer du ikke? Aa tro dog ikke, at dette Hjem er dit.

ANTOINETTE.

Mere end du troer, og mere end jeg selv har troet. Det føler jeg nu.

ANDRÉ.

Saa elsker du mig ikke, og saa rejser jeg herfra.

ANTOINETTE.

Ja.

ANDRÉ.

(imod hende, griber hendes Hænder).

Det siger du, siger det saa roligt. Kaster mig bort, som om det ingen Ting var. En Tøjte er du.

ANTOINETTE.

Se paa mig og gentag det.

ANDRÉ.

En Tøjte er — —

ANTOINRTTE.

Slip mine Hænder.

ANDRÉ.

(slipper.)

Ja stir du bare —

ANTOINETTE.

Mente du det?

ANDRÉ.

(viger lidt tilbage.)

Antoinette — —

ANTOINETTE.

(følger ham med Øjnene.)

Mente du det?

ANDRÉ.

(synker om i en Stol.)

Nej, nej. Jeg elsker dig.

ANTOINETTE.

Forstaar du da ikke, at jeg maa handle, som jeg gør?

ANDRÉ.

Nej. Og jeg forstaar ikke, at du kan være saa rolig.

ANTOINETTE.

Troer du da, at vi to aldrig mødes mere?

ANDRÉ.

Hvordan mener du?

ANTOINETTE.

Livet her, det er ikke det, der giver mig hele Lykken.

ANDRÉ.

Antoinette, min Elskede, saa bryd da ud.

ANTOINETTE.

Det er jo netop Sagen, det kan jeg ikke.

ANDRÉ.

Hvorfor ikke?

ANTOINETTE.

Jeg véd det ikke selv. Det er den Magt, hans stille Kærlighed har. Forstaar du, at han har aldrig gjort mig det mindste imod, har vist mig en uendelig Ømhed, været saa sikker og

tryg, at han slet ikke vilde kunne forstaa mig. Og jeg holder meget af ham.

ANDRÉ.

Holder af, saa tomt og hverdags det lyder.

ANTOINETTE.

Det er nok for ham.

ANDRÉ.

Men ikke for dig.

ANTOINETTE.

Jeg tror ikke, jeg er stærk nok til at bryde alle Broer af. Skulde jeg følge dig, saa maatte det være uden Tvivl og Betænkning. Men naar alt bøjer sig efter én, Alt gives én og lægges til Rette, saa bliver det saa svært.

ANDRÉ.

Det vil jeg jo ogsaa.

ANTOINETTE.

Vilde du det? Du kunde det ikke. Det ligger i Livet derude. Og det er netop det, der ægger.

ANDRÉ.

Hvad vil du da?

ANTOINETTE.

Prøve mig selv.

ANDRÉ.

Blot for at trække Afgørelsen ud.

ANTOINETTE.

Nej. For ikke ogsaa engang at forlade dig.

ANDRÉ.

Og skal jeg saa igen sidde her, saa nær ved dig, og vente?

ANTOINETTE.

Du skal rejse uden mig.

ANDRÉ.

Og du vil følge?

ANTOINETTE.

Naar jeg kan.

ANDRÉ.

Aa, det blev kun ny Tvivl og ny Kamp. Hvorfor kom du ogsaa nogensinde ind i dette Hus.

ANTOINETTE.

Jeg burde aldrig være kommet her. Det Liv, jeg havde levet, førte ikke herind. Nu er jeg dér.

ANDRÉ.

Og troer du, at jeg holdt det ud at gaa fjærnt fra dig med et saa usikkert Haab? Og

saa vide, at Dag for Dag hæmmede Hjemmeluften her dig mere og mere.

ANTOINETTE.

Du maa forsøge det.

ANDRÉ.

Fejg er du, fejg og uden Barmhjærtighed. Jeg kan ikke udholde det mere. Iaften rejser jeg. Kommer du med, aa, saa har vi al Verdens Lykke i Vente.

ANTOINETTE.

Nej, nej, jeg kan ikke — —

ANDRÉ.

Og kommer du ikke, saa har du aldrig været alle mine Længsler værd.

ANTOINETTE.

(da han vil gaa.)

André — André — — kys mig —

ANDRÉ.

(tager hende i sine Arme, kysser hende lidenskabelig)

Antoinette.

André river sig løs og gaar.
Antoinette staar kæmpende med Graaden ved Bordet. Gaar saa hen ved Vinduet og stirrer efter ham.
Professoren fra Entréen.

PROFESSOREN.

Naa, dér staar du.

ANTOINETTE.

Aa, er det dig, Fa'r.

PROFESSOREN.

(op og ned i Stuen).

André fór lige forbi mig. Han vilde slet ikke standse.

Hm. Jeg synes, der er noget i Vejen med dig.

ANTOINETTE.

Nej.

PROFESSOREN.

Naa ja — — det er maaske blot mig, der er urolig. Skønt Hilma sagde — —

ANTOINETTE.

Hvad angaar Hilma os?

PROFESSOREN.

Jo, det er netop om hende, jeg vilde tale med dig.

Ser du, Antoinette, du har jo nok lagt Mærke til, at jeg gærne talte med Hilma.

ANTOINETTE.

Ja, hun er jo din Veninde.

PROFESSOREN.

Min gode Veninde. —

ANTOINETTE.

En af dine gode Veninder. Som Angélique i Paris og Fru — —

PROFESSOREN.

Aa nej du, mere end de. Jeg vil sige dig det rent ud: Hilma og jeg vil gifte os —

ANTOINETTE.

Det vil I —

PROFESSOREN.

Ja. Det er kommet saa helt naturlig. Jeg er blevet ældre, trænger til Ro. Og trænger til mit eget Hjem. Det er saa forunderligt, at du har været min Skæbne. Jeg skylder dig alt. Her i dit Hjem vandt jeg mit eget.

ANTOINETTE.

Og her vil du blive. Kan du det?

PROFESSOREN.

Ja, nu kan jeg.

ANTOINETTE.

Og Hilma?

PROFESSOREN.

Det er jo det forunderligste: det er det Hilma har længtes efter, gaaet og ventet paa —

ANTOINETTE.

(udbrydende).

Det var det —

PROFESSOREN.

Ventet saa trofast.

ANTOINETTE.

(i stærk Bevægelse).

Aa, det er altfor hæsligt.

PROFESSOREN.

(springer op).

Hvad mener du?

ANTOINETTE.

Hellere ulykkelig som Mo'r end lykkelig som Hilma. Dér har du dem: vente og vente, slaa af paa alt, tage lidt, nøjes med Stumperne — og tro, de har sejret ved det.

PROFESSOREN.

Antoinette, hvordan er det, du taler —

ANTOINETTE.

Aa jeg sér det saa klart. Men det har Hans ikke fortjent af mig, han skal i hvert Tilfælde have Sandheden at vide.

PROFESSOREN.

Sandheden — saa havde Hilma dog Ret —

ANTOINETTE.

Bland ikke hende i det, for det forstaar hun ikke.

Arens fra Baggrunden.

Arens.

Goddag, goddag. Hvad siger du Antoinette — og du (trykker Professorens Haand). Det var da en stor Lykke.

PROFESSOREN.

Véd du da?

ARENS.

Jeg talte med Hilma. Saa glad hun var. Men hvad er det Antoinette — — du er jo ikke glad.

ANTOINETTE.

Nej. Jeg synes ikke om det. Jeg er oprørt over det.

PROFESSOREN.

Nu skal du forklare det —

ANTOINETTE.

Du elsker hende jo ikke. Hun skal blot pleje dig paa dine gamle Dage — din virkelige

Kærlighed, alle dine bedste Følelser — aa, dem har du brugt derude omkring i Verden —

ARENS.

Men Antoinette — —

ANTOINETTE.

Men lad hende om det. Hun har vel længtes saa stærkt og saa længe, at nu nøjes hun med lidt. Vilde du kunne det, Hans?

ARENS.

Nøjes. Jeg siger som du: lad hende om det.

ANTOINETTE.

Nej, nej, det gælder ogsaa dig og mig —

PROFESSOREN.

Hvad for noget —

ANTOINETTE.

Ja, I hører det. Jeg har troet, at jeg holdt mere af dig, end jeg gør, Hans — du har ikke bundet mig saa stærkt, at jeg ikke længes.

ARENS.

(griber hende i Armen).

Antoinette, vil du dermed sige, at jeg ikke elsker dig højt nok — aa saa lyver du, baade for mig og for dig selv, for det maa du vide,

det maa du have følt i hvert Ord, jeg sagde, at min Kærlighed til dig levede i mig hver Time.

ANTOINETTE.

(med frembrydende Graad).

Vilde du ikke kunne nøjes —

ARENS.

(støder hendes Arm fra sig).

Det vover du.

PROFESSOREN.

I maa være rolige, hør nu —

ANTOINETTE.

Lad mig tale alene med Hans — — ikke du, gaa du til Hilma —

ARENS.

Lad mig — — gaa blot — — hun er nervøs — — jeg har mærket det længe.

Professoren gaar ind til venstre. Arens gaar lidt op og ned. Saa standser han foran Antoinette.

ARENS.

Jeg tænker, det er fra André, dette kommer. Jeg siger dig, Antoinette, at jeg har ingen Mistanke baaret til dig. Dertil elskede jeg dig for højt. Naar du vil vide det, saa var det

Fritz, der varede mig ad. Jeg takkede ham ikke derfor. Jeg hadede ham i det Øjeblik.

ANTOINETTE.

André rejser iaften.

ARENS.

Saa er det altsaa sandt. Saa har han siddet her for at stjæle dig fra mig (Hen til Bordet, tager Statuetten og kaster den i Gulvet, saa den knuses). Den Gøgler.

ANTOINETTE.

(farer op.)

Andrés Dryade —

ARENS.

(brudt.)

Antoinette, at dette skulde komme.

ANTOINETTE.

Jeg kunde have fortiet det for dig, men det vilde jeg ikke. Ja, jeg har været lige ved at følge ham, men jeg kunde ikke. Jeg vilde have ventet, prøvet — jeg holder jo af dig. Maaske mere end jeg troede.

ARENS.

Da jeg gik herfra, saa tænkte jeg paa, hvad du havde sagt. Og det greb mig, at jeg har været altfor glad ved at eje dig, saa glad, at jeg kun tænkte paa min egen Lykke — —

ANTOINETTE

Aa du —

ARENS.

Jo. Jeg forstaar dine Længsler ud, og de har ogsaa grebet mig. Mit Arbejde var endt, dine Ord og Solen og hele Foraaret vakte en Følelse i mig af — — af Friluft — — af det, der er i dit Væsen.

ANTOINETTE.

Og nu vil du —

ARENS.

Jeg vilde rejse — rejse sammen med dig.

ANTOINETTE.

Vil du det ogsaa efter, hvad du nu véd.

ARENS.

Jeg véd jo intet — — véd jo ikke, hvad du tænker.

ANTOINETTE.

Jeg troer, at ingen holder mere af mig end du. Men helt er jeg ikke din. Du sér jo, jeg kan ikke dølge noget. Du maa vinde mig igen — hvis du kan, og — hvis du vil.

ARENS.

Vil — du er jo hele mit Liv.

ANTOINETTE.

(stille.)

Saa lad os prøve at rejse sammen.

ARENS.

Aa nu véd jeg intet — — intet Maal at rejse for.

ANTOINETTE.

Jo. Hjemad.

ARENS.

(kysser hendes Haand.)

Antoinette.